

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

**№12 (111)
ГРУДЕНЬ
2013 РОКУ**

ДОСЯГАТИ РЕЗУЛЬТАТУ

Олександр Савчук

Як би ви відповіли на прохання назвати три речі, які ви робите щодня. Якщо ви — молода людина, то ваша відповідь буде приблизно така: «Навчаюся, сплю, ходжу до церкви», або: «Навчаюся, сплю, сиджу в Інтернеті». Хтось може сказати, що читає Боже Слово, бере участь в якомусь служінні, відпочиває...

Але коли б вас попросили назвати три речі, які б ви робили, коли б знали, що жити вам залишилося три дні, то відповіді кардинально б відрізнялися. Коли відлік часу стає видимим, коли зрозуміло, скільки в тебе його залишилося, пріоритети одразу міняються. Ти б пішов свідчити рідним, щоб вони спаслись. Попросив би пробачення у всіх, кого образив.

СТ. 4

МІСІОЛОГІЯ ЦЕРКВИ

Михайло Мокієнко

(Закінчення.
Поч. у № 11 (110)
за листопад 2013 р.)

Ранні християни були дуже палкими місіонерами. Масовий п'ятидесятичний рух розпочався в Лос-Анджелесі на Азуза-стріт в 1906 р. Через два роки місіонери з Азуза були вже у 52 країнах світу, на всіх континентах. Це було і добре, і не дуже добре. Добре, тому що вони зрозуміли, що хрещення Святим Духом дане не просто так, аби мовами говорити, це сила, це поштовх, передумова для проповіді. А не дуже добре — бо вони поїхали неготовими, не вивчивши контексту. І в результаті через це постраждали.

Одним із головних ідеологів п'ятидесятицтва вважається Чарльз Пархам. Ранні п'ятидесятники вірили, що підхоплення Церкви відбудеться до скорботи. А люди не спасенні, тому потрібна всесвітня євангелізація, треба якомога швидше йти у світ.

Пархаму говорили, що необхідно чотири роки вчитися. Які чотири роки? Люди не спасенні! Три місяці повчилися — і вперед. Христос ось-ось прийде.

Есхатологічний момент став мобілізаційним фактором, він мобілізував їх — і саме тому за два роки вони досягли

52 країни. Вони не писали систематичне богослов'я, вони робили простенькі трактати. Вони не вірили, що в них встигнуть народитися діти, що попереду ще багато часу.

Щоб пришвидшити всесвітню євангелізацію, вони взяли на озброєння хрещення Святим Духом з ознакою інших мов. Причому Пархам проповідував ці мови в ксенолалічному розумінні. Ксенолалія — це надзвичайна спроможність говорити земними мовами. Тобто Пархам вірив, що коли Бог хоче послати тебе місіонером, тобі не треба вчити мову того народу — Бог дасть тобі мову.

У м. Топека, штат Канзас, він організував біблійну школу, в якій три місяці вчив. Потім поїхав проповідувати в інше місто і повернувся напередодні Нового 1901 року. Одна зі студенток на ім'я Агнеса Озман попросила його помолитися за неї, щоб вона отримала цей дар. Під час молитви 31 грудня 1900 року в 19-й годині Дух Святий зійшов на Агнесу, вона почала говорити китайською мовою і упродовж чотирьох наступних днів англійською говорити не могла.

Це переживання було настільки глибоким, що Пархам утвердився в думці: мови є тільки земні. Дух Святий дає їх для того, щоб ти не мучився, вивчаючи чужі мови, тому що треба робити всесвітню євангелізацію.

23 із 32 студентів за три дні почали говорити місіонерськими мовами, згодом мовами заговорив сам Пархам. Лінгвіст підтвердив, що це мови певних мовних груп. І згідно з цим Пархам почав посылати їх по всьому світу.

СТ. 3

БІБЛІЯ НА «РОЗКУРКУ»

Що там говорив проповідник, я не дуже й розумів. Тепер їх приходило багато — в рясах і без них. Але зібрання відвідував.

Чого б мав не відвідувати? Не вважав себе атеїстом, але й віруючим теж не був. Хіба я стариган який, щоб по церквах ходити? Але хто відмовиться поніжитися в теплі, витягнувшись у м'якому кріслі (усі заходи у нас відбувалися в колишньому «червоному кутку», тепер перейменованому на «світлицю»).

На третьому році відсидки я добре згадав, що покірне теля дві корови ссе. Лицемірство у своєму найціннішому вияві стало моєю другою натурою. Зрештою, не лише моєю. На всілякі «виховні заходи» ходили в переважній більшості одні й ті ж люди, для яких зона стала рідною домівкою і які вміли по максимуму використати всі блага, які можна було

отримати «на дурняка». До того ж публіка до нас приходила довірлива. Усіх тих сердечних дядечків і тіточок можна було ще й використати у своїх цілях: передати на волю вісточку, розкрутити на харчову посилку, чай чи що там іще.

Тоді я й гадки не мав, що настане час, коли я захочу згадати, про що колись говорив проповідник... Тоді найбільшим для мене щастям була невеличка, кишенькового формату Біблія, яку на завершення розмови проповідник усім присутнім подарував. Я одразу оцінив той безцінний набуток (папір у ній був тоненький, не те що газета). На зоні все крутиться довкола чаю та курива. Добра цигарка передовсім має «продерти». Але де сьогодні візьмеш таку цигарку? Скрізь — імпортні, легкі, з фільтром. Тож міцний самосад у зоні за щастя.

Словом, скурював я цю Біблію з найбільшим для себе задоволенням.

СТ. 6

ЧОМУ ЛЮДИ СТАЮТЬ ЖЕРТВАМИ ЛЖЕВЧИТЕЛІВ?

Якось мені зателефонував знайомий, який тривалий час був прихильником одного міжнародного культу. Він посідав керівні позиції у тому зібранні і був переконаний у своїй правоті. Тому я здивувався, коли він сказав, що вирішив вийти з цієї організації. І спочатку подумав, що світло біблійної істини проникло в його серце, тому з радістю прийняв його пропозицію про зустріч. Однак з'ясувалося, що він більше не вірить в Біблію і Бога, зображеного в ній. Під час нашої розмови з ним і його дружиною я зрозумів, що вони, фактично, ображені на Бога за те, що Він дозволив їм бути втягнутими в цей культ і витратити на нього найкращі роки життя. Тепер же вони не хотіли зв'язуватися з жодною релігійною організацією і вирішили «просто бути добрими людьми».

Лжевчителі — не якесь несподіване явище в житті християн. Господь Ісус передбачав, що віруючі неодноразово будуть піддані атакам фальшивих пророків. І ці атаки не будуть безплідними, оскільки фальшиві пророки, за словами Ісуса, багатьох спокусять (Мт. 24:11).

Коли апостол Павло прощався з пресвітерами з Ефесу, він попереджував, що після його відходу в цю церкву придуть «вовки люті, що отари щадити не будуть». Більше того, із них самих «навіть мужі постануть, що будуть казати перекручене, аби тільки учнів тягнути за собою» (Дії 20:30).

Апостол Петро також попереджує віруючих, що серед них появляться «учителі неправдиві», і говорить, що «багато хто піде за пожадливістю їхньою» (2 Петр. 2:2).

Можна зробити висновок про характер тих людей. Подібно до «вовків лютих», що пробралися в овечу отару, лжевчителі не цікавляться вісцями як такими. Їх цікавить лише задоволення своїх потреб. Вони не бачать нічого поганого в обмані. Більше того, вони насолоджуються тим, що обманюють інших. Подібно до хмар без дощу, джерел без води і сухих дерев, вони не здатні приносити плоди, які до вподоби Богові. Подібно до комет, які появляються в нічному небі лиш для того, щоб спалахнути і погаснути, вони чинять своє діло, після чого їх очікує морок вічної темряви. І ті, хто йде за ними, розділять їхню долю, оскільки вони, як і їх вчителі, викривляють Писання «на власну загибель свою» (2 Петр. 3:16).

Кого зваблюють лжевчителі

Апостолам Юді, Павлу, Івану і Петру довелося мати діло з вченням, яке тоді лише зароджувалося і яке було повністю сформоване лише в II ст. н. е. Це вчення відоме як гностицизм, а послідовників його називали гностиками. Назва походить від грецького слова «знання», і фактично, це була суміш грецької філософії з християнством і східними релігіями.

Вчителі-гностики обіцяли передати своїм послідовникам якесь спасительне знання, і лише ті, хто володітиме ним, спасуться.

Хоча деталі цього вчення відрізнялися залежно від особи вчителя, в його основі лежало непримиренне протиріччя між матеріальним і духовним. Бог вважався абсолютно благим духом, тому він, за уявленнями гностиків, не міг створити матеріальний тлінний світ. Цей світ був створений іншим, злим богом, котрого гностики ототожнювали з Богом Старого Заповіту. Будь-яка людина, згідно з цим вченням, була частинкою благого бога, закутою в окови тіла. Людина не розуміла, хто вона насправді, і тому від благого бога прийшов Ісус, місією котрого було розбудити в людині цю божественну іскру своїм вченням.

СТ. 7

ПОКЛИКАНІ СТРАЖДАТИ І РАДІТИ

«Отож, виправдавшись вірою, майте мир із Богом через Господа нашого Ісуса Христа, через Якого ми вірою одержали доступ до тієї благодаті, що в ній стоїмо і хвалимось надією слави Божої. І не тільки нею, але й хвалимось в утисках, знаючи, що утиски приносять терпеливість, а терпеливість — досвід, а досвід — надію, а надія не засоромить, бо любов Божя вилилася в наші серця Святим Духом, даним нам. Бо Христос, коли ми були ще недужі, своїм пори помер за нечестивих. Бо навряд чи помре хто за праведника, ще бо за доброго, може, хто й відважиться вмерти. А Бог доводить Свою любов до нас тим, що Христос умер за нас, коли ми були ще грішниками» (Рим. 5:1-8).

Девід Берретт, вчений-місіонер, який редагував Оксфордську світову християнську енциклопедію, публікує щорічний звіт про стан християнського руху. За його даними, якщо в 1980 році нараховувалося близько 270 тисяч мучеників-християн, то тепер їх понад 500 тисяч. Це люди, котрі помирають тільки тому, що вони — християни.

Сьогодні в Сомалі силоміць ізолюють і морять голодом десятки тисяч християн. Напруга між мусульманським і християнським населенням в Нигерії вибухонебезпечна. Мільйони християн в Китаї та багатьох інших країнах живуть в постійній небезпеці переслідувань і тюремного ув'язнення.

Мирні люди, що протестують проти абортів, і ті, що просто моляться в громадських місцях, можуть піддаватися насильницькому нападу з боку захисників абортів. А в місті Буффало, штат Нью-Йорк, поліція не тільки їх не захищає — навпаки, їх звинувачують у вчиненні злочину.

Ім'я Ісуса відверто зневажають відомі артисти. Це не так давно це зробило би їх в очах громадськості гідними презирства; а сьогодні їх вітають або ж просто цього не помічають.

Ціна Великого доручення

Усе йде до того, що бути християнином в найближчі роки ставатиме все важче. І звернення Великого доручення може коштувати деяким з нас і життя — як це вже відбувається нині і відбувалося завжди. 1800 років тому Тертуліан сказав: «Ми (християни) розмножуємося, коли ви нас косите; кров християн — це насіння». А через 200 років Святий Ієронім напише: «Церква Христа була заснована на пролитті власної крові, а не крові інших, переживаючи насильство, а не творячи його. Переслідування спричинили її зростання, страждання увінчали її».

Ми так багато сьогодні говоримо про закриті країни, що майже повністю втратили Боже бачення щодо місій, так, начебто Він коли-небудь планував для нас легке і безпечне життя. Для тих, хто знає, що переслідування, тюремне ув'язнення і смерть — можливі результати поширення Євангелія, закритих країн нема. Про це прямо сказав Ісус: «На муки тоді видаватимуть вас, і вбиватимуть вас, і вас будуть ненавидіти всі народи за Ймення Моє» (Мт. 24:9). «Як Мене переслідували, то й вас переслідувати будуть» (Ів. 15:20).

У селі М'янго в Нигерії є невелика церква. Позаду неї — кладовище з 56 могилами. У 33 із них — тіла дітей місіонерів. На надгробках можна побачити написи: «Етіл Арнольд: 1 вересня 1928 — 2 вересня 1928», «Барбара Дж. Свансон: 1946 — 1952», «Ейлін Луїза Вітмоєр: 6 травня 1952 — 3 червня 1955». Це ціна поширення Євангелія в Нигерії для багатьох сімей. Чарльз Вайт розповів свою історію про відвідини цього маленького кладовища і закінчив її надзвичайно сильними словами: «Єдине, як ми можемо сприймати кладовище в М'янго — це пам'ятати, що Бог також поховав Свого Сина на місіонерській ниві».

І коли Бог воскресив Його із мертвих, Він закликав Церкву йти за Ним на ту ж небезпечну ниву під назвою «весь світ». Але чи готові ми покоритися?

Що робити з 2 Тим. 3:12

Брат Ендрю з Голландії розповів історію про те, як він у Будапешті проводив біблійні уроки з десятком тамтешніх пасторів. Одного разу на заняття прийшов його старий друг, пастор з Румунії, який недавно був випущений з тюрми. Брат Ендрю зупинив

урок і зрозумів, що на-стала пора слухати.

Після тривалої паузи румунський пастор сказав: «Ендрю, чи є в Голландії пастори, котрі сидять в тюрмі?». «Ні», — відповів він. «Чому?» — запитав пастор. Брат Ендрю подумав і сказав: «Я думаю, це очевидно — тому, що ми не використовуємо всі можливості, які Бог нам дає».

Потім було задане найважче запитання: «Ендрю, що ви робите з 2 Тим. 3:12?». Брат Ендрю розгорнув Біблію, знайшов цей текст і зачитав вголос: «Та й усі, хто хоче жити у Христі Ісусі, — будуть переслідувані». Він по-волі закрив Біблію і сказав: «Брате, пробач мені. Ми нічого не робимо з цим віршем».

Я боюся, що ми перетворимо поняття благочестя на якусь невинну форму моралі для середнього класу. 2 Тим. 3:12 стало для нас незручним. Багато з нас не готові страждати за Євангеліє.

Ціль страждання

Чітка ціль Бога полягає в тому, щоб ми час від часу страждали заради праведності і заради Євангелія. «Тому й ті, хто з Божої волі страждає, нехай душі свої віддадуть в добродіє Ісусу як Створителю вірному» (1 Петр. 4:19; порівняйте 3:17; Євр. 12:4-11).

Говорячи про ціль страждання, можна виділити чотири пункти.

Моральна ціль. Страждання вдосконалюють нашу святість і надію (Рим. 5:1-8).

Ціль близькості. У стражданнях наші взаємини з Христом стають глибшими і приємнішими (Фил. 3:7-14).

Місіонерська ціль. Бог закликає нас поповнювати страждання Христові в міру того, як ми поширюватимемо Його цінність (Кол. 1:24).

Ціль слави. Ці невеликі, короткочасні страждання збільшують для нас надлишок вічної слави (2 Кор. 4:16-18).

Нам дозволено страждати за Євангеліє і за діло праведності через моральний і духовний вплив, який це робить на нас.

Після того, як апостол Павло показав, що ми виправдані вірою і що ми маємо доступ до благодаті через Ісуса, він говорить, що ми, християни, «хвалимось надією слави Божої» (Рим. 5:2-4).

Головна причина радості в християнському житті — очікування того, що ми побачимо і розділимо славу Божу. Надія на славу Божу — основа нашої радості.

Якщо ми радіємо в надії, ми будемо хвалитися тим, що породжує надію. «І не тільки нею (ми хвалимось не тільки надією слави Божої), але й хвалимось в утисках, знаючи, що утиски приносять терпеливість, а терпеливість — досвід, а досвід — надію» (Рим. 5:3-4).

Отже, причина, через яку ми радіємо в скорботах, полягає зовсім не в тому, що нам подобаються біль, страждання, дискомфорт чи проблеми (ми не мазохісти), а в тому, що випробування спричиняють те, що нам подобається, — все сильніше почуття надії, яка приходить через досвід терпеливої стійкості і почуття випробовуваності.

У Бога є ціль у стражданнях Його народу. І вона часто відрізняється від цілей наших служб. Метою нашого служіння, наприклад, може бути євангелізація серед невірних. А Божий задум може полягати в тому, щоб відродити в служителях і місіонерах більше надії, помістивши їх у в'язницю.

Іншими словами, Бог зовсім не обов'язково буде добуватися продуктивності і ефективності служіння так, як це уявляємо ми. Знову й знову Павло повинен був рахуватися з дивною роботою Бога під час тюремних ув'язнень, у побиттях, корабельних аваріях і зруйнованих планах. Як ми Бог бути настільки неефективним, дозволяючи Своїй місії знову й знову нашоухуватися

на перешкоди? Відповідь буде такою: Бог має намір збільшувати надію і святість Свого народу в процесі досягнення тих, що гинуть. І лише Бог знає, як зберегти рівновагу цих двох речей і здійснювати їх найкращим чином.

Три результати скорботи

По-перше, скорботи виробляють стійкість і терпіння. У багатьох людей скорбота викликає гіркоту, злість, обурення і нарікання. Але це не постійний ефект в тих, хто має Духа Христового. Для них результатом скорботи в кінцевому рахунку буде терпіння, тому що це плід духа.

Поки труднощі не прийдуть в наше життя, особливо труднощі заради Христа і Його праведності, ми не відчуємо масштабу і глибини своєї відданості Христові. Поки не настануть важкі часи, ми не дізнаємося, чи ми не такі, котрих Ісус описав у притчі про ґрунти: «Так само й посіяні на кам'янистому ґрунті, — вони, як почують те слово, то з радістю зараз приймають його, та коріння не мають у собі й не постійні; а згодом, як утиск або переслідування настає за словом, вони спокуються зараз» (Мр. 4:16-17).

«Утиски приносять терпеливість, а терпеливість — досвід». Це неважко зрозуміти. Якщо у випробуваннях ви зберігаєте вірність Христу і не відвертаєтесь від Нього, то ви виходите з цього випробування з сильнішим усвідомленням того, що ви — справжній, вас перевірили, ви не лицемір. Дерево довіря було зігнуте, але воно не зламалося. Ваша відданість і вірність піддалися випробуванню, і вони пройшли його. Тепер у вас є досвід. Золото вашої віри було кинуте у вогонь, і воно очистилося в тому полум'ї, а не згоріло. Це друга дія скорботи: випробування і очищення золота нашої вірності Ісусу. Терпіння виробляє впевненість у випробуваннях.

Третій результат походить від цього почуття перевіреності, досвідченості і очищення. У цьому ж вірші (Рим. 5:4) сказано, що «досвід (приносить) надію». Це повертає нас до другого вірша: «(Ми) хвалимось надією слави Божої». Християнське життя починається з надії на обітницю Божі і рухається по спіралі вгору крізь скорботи до все більшої й більшої надії.

Досвід приносить більше надії, тому що наша надія зростає, коли ми пізнаємо реальність нашої істинності через випробування. Люди, котрі знають Бога найкраще, — це ті, хто був випробуваний найгірше. Люди, котрі наполегливо, неуцільно і гаряче покладаються на надію слави, — це ті, хто відкинув зручності життя, пройшовши через випробування.

Радість в надії слави і в скорботах

У нас як у церкви є багато служб. У нас є велика місіонерська мета. У нас є споруда, за яку треба платити, і бюджет, щоб все це профінансувати для Христа і Його Царства. Скільки з цього Бог у Своїй суверенності здійснить, не знаю. Але знаю, що в нашому досягненні цих цілей в Бога є намір щодо кожної перешкоди, кожного розчарування, кожного болю і кожної скорботи; і цей намір такий же важливий, як і самі цілі — наша терпеливість, наш досвід і наша надія на славу Божу.

Що би Бог не зробив на рівні планування нашого життя, Він завжди робить це на рівні серця. І тому будемо радіти разом з апостолом Павлом в надії слави, а також у майбутніх скорботах.

Джон Пайпер.

ДУХОВНА БОРОТЬБА

Вчення про духовну боротьбу має базуватися на міцній основі біблійної істини, інакше воно буде неточним і призведе до неприємностей, а часто й до страху. Але нам, як народженим згори віруючим, нічого боятися! Віруючий може зазнати поразки в духовній боротьбі лише тоді, коли він відмовиться брати в ній участь.

Перший ключ до перемоги в духовній війні — це віра в те, що духовний світ реальний. Духовна сфера — це не якась вигадана казка, яка живе тільки у свідомості дітей і забобонних людей. Вона реальна. Іншими словами, ви повинні вірити в те, що видимий для вас світ — це ще не все, що насправді існує.

Духовна війна відбувається кожного дня. Вона триває 24 години на добу і відбувається незалежно від того, усвідомлюємо ми це чи ні. Багато людей натомість, як страуси, ховають голову в пісок, думаючи, що коли ігноруватимуть духовну війну, вона їх обмине. Але вона все одно відбувається!

Біллі Грем у своїй книзі «Ангели» описує цю духовну боротьбу як війну, яка почалася в серці ворога душ людських.

«Існує неймовірна духовна боротьба, яка ведеться з неослабною впертістю. Всюди, де діє Бог, сатанинські сили ведуть підривну роботу. Сили пекла всіляко намагаються руйнувати Божий план і задум для кожного чоловіка, жінки, хлопчика і дівчинки на планеті Земля».

Навіть впадши з небес, сатана не припинив свій бунт. Він — майстер обману, і разом зі своїми демонськими силами він робить все, що може, щоб встановити своє сатанинське правління.

Оскільки він серйозно ставиться до своєї духовної боротьби, ми повинні ставитися до неї так само. Нині ворог більш відчайдушний, цілеспрямований і жорстокий, ніж коли-небудь раніше. Наближаючись до кінця часів, він бачить і знає не з чуток про перемогу хреста Ісуса Христа. Не повинно бути жодного сумніву, що це — війна. «Будьте тверезі, пильнуйте! Ваш супротивник — диявол...» (1 Петр. 5:8). Але не тривожтеся і не впадайте у відчай. Якщо ви вірите в Ісуса Христа, то ви — переможець!

Можливо, ви зовсім не почуваетесь переможцем. Це схоже на історію про боксера, який бився з сильним противником. Його дуже сильно побили. Ніс був зламаний, з нього йшла кров, губи були в ранах і кривавили, одне око розпухло і заплющилось. Коли він пішов у свій куток, тренер сказав: «У тебе все чудово виходить! Він навіть не може до тебе доторкнутися!». Боксер, що зовсім вибився з сил, подивився на свого тренера одним розплющеним оком і сказав: «Ну, тоді ви припилюйте того суддю, тому що хтось постійно б'є мене ледь не до смерті!».

Ми всі колись були на місці цього боксера. Були періоди, коли ми відчували, що жакливо програємо в духовній боротьбі. Але підбадьорся: перемога вже здобута! Господь вже переміг, тож довірмося Йому!

На жаль, більша частина сьогоднішніх віруючих не має чіткої картини про духовну боротьбу. Насамперед треба розуміти, що духовна боротьба — це не крики, завивання, вигуки і погрози дияволу. Якщо у вас справді є влада, ви можете навіть шептати, і демони будуть тремтіти. Це не означає, що є щось неправильне в тому, щоб виявляти емоції, але голосний крик — не обов'язковий елемент в духовній боротьбі.

«Коли ми не дивимося на видиме, а на невидиме. Бо видиме — дочасне, невидиме ж — вічне!» (2 Кор. 4:18). Павло говорить тут про те, що існує невидимий світ. Це надприродний світ, і в цьому невидимому світі відбувається духовна боротьба. З початку часів існує тонка межа між матеріальним і духовним світами. На світанку творіння, коли Адам і Єва появились в Едемському саду, туди прокрався й сатана. І почалася духовна боротьба.

Ця боротьба називається війною, тому що сатана і все пекло бунтують проти Бога. Духовна боротьба може проявлятися різними способами. Коли ми відчуваємо спокусу згрішити чи повестися несправедливо, боротьба йде повним ходом. Вона триває, коли нас засмутили чи розчарували ті, кого ми любимо і кому довіряємо. І ми переживаємо боротьбу, стараючись не озлобитися, не розлютитися, образитися на когось. Ворог створює ситуацію, спрямовану на те, щоб завдати нам поразки, і ми переживаємо боротьбу, коли намагаємося зберегти в собі переможний дух, радість і навіть спасіння!

Духовна боротьба може відбуватися де завгодно: вдома, на роботі і навіть в церкві! Дуже важливо зрозуміти цю істину: гостра духовна боротьба ведеться безпосередньо зараз.

Можливо, ви задаєтесь питанням: чи турбує це Бога? Відповіддю на це запитання буде голосне: «Ні!» Бог повністю контролює ситуацію, і Він не відчуває ніякої небезпеки від сатани.

Ми втягнуті у війну, ставки — високі, а наш ворог — сатана. Для того, щоб перемогти будь-якого ворога, дуже важливо його знати. Сатана — це не злий прототип Бога Ягве. Він хоче, щоб люди так думали про нього, але це обман. Він не є ніяким богом. Він — грішний ангел, створена істота.

Бог ніколи не був створений. Він Сам — Творець. Він завжди був і завжди буде. Він всемогутній, і в Нього нема ніяких обмежень. Це один із атрибутів, які роблять Його Богом. Нерозумно дивитися на сатану як на всесильного, тому що тільки Бог всесильний.

Фактично, влада належить лише Богові. Коли Бог скинув сатану з неба, Він позбавив його всіх його повноважень Божого ангела. У нього нема ніякої влади над Богом і навіть над нами!

Більше того, всі Божі ангели — на нашому боці! «Бо Своїм Анголом Він накаже про тебе, щоб тебе пильнували на всіх дорогах твоїх, — на руках вони будуть носити тебе, щоб не вдарив об камінь своєї ноги!» (Пс. 91:11-12).

Джим Рейлі.

ЦИТАТИ В ПИСАННІ

Апостол Павло був досить начитаною людиною. У своїх листах він часто цитував відомих на той час письменників. З часом ми сприйняли ці цитати як частину теологічних конструкцій Нового Заповіту.

Вираз: «Навіть рід ми Його», який апостол Павло наводить у Діях апостолів 17:28, зустрічається у грецьких поетів Арата Кілійського і Клеанфа із Місії (обидва жили в III ст. до Р. Х.).

Першу частину вірша: «Бо ми в Нім живемо, і рухаємось, і існуємо» (Дії 17:28) можна знайти у творі критянина Епіменіда «Про оракулів» (близько 600 р. до Р. Х.). Мінос звертається до батька богів Зевса з наступними словами: «Вони спорудили гробницю для тебе, святий і звеличений, критяни завжди брехливі, люті звірі, черевані ліниві! Але ти не мертвий; ти піднявся і живий навки, бо в тобі ми живемо, і рухаємось, і існуємо».

Слова «критяни завжди брехливі, люті звірі, черевані ліниві» Павло цитує в Тит. 1:12.

Поетична цитата: «Товариство лихе псує добрі звичаї!» (1 Кор. 15:33), запозичена з п'єси афінського комедіографа Менандра «Таїс» (IV століття до Р. Х.).

МІСІОЛОГІЯ ЦЕРКВИ

Михайло Мокієнко

Двоє студентів заговорили на суданських говірках – це північно-східна Африка. Пархам відправив їх туди, і вони заснували місію Канзас – Судан. Місіонерів зустріли баптисти, які там працювали вже давніше. І коли баптисти запропонували їм вчити місцеву мову, ті сказали, мовляв, вони все знають, вчитися їм непотрібно. Бог дав їм специфічне переживання, щоб прискорити євангелізацію.

І от вони виходять проповідувати, люди їх розуміють... Перша проблема виникає тоді, коли люди починають задавати запитання. І місіонери зрозуміли, що потребують ще одного дару. Крім того, виявилось, що вони самі не знають, що говорять. Їх розум залишається без плодів.

Коли Пархам заснував школу у штаті Техас, серед його учнів був чорношкірий студент на ім'я Вільям Сеймур. Згідно із расовими законами, що діяли в Техасі, він не мав права сидіти з іншими студентами і слухав Пархама, сидючи окремо в іншому приміщенні. Згодом, ще не переживши хрещення Святим Духом, він поїхав в Лос-Анджелес і почав там проповідувати вчення Пархама.

9 квітня 1906 року на Азуза-стріт зійшов Дух Святий. За різними версіями від 40 до 300 людей в один момент почали говорити на різних мовах. В основному це були афроамериканці, тому реагували вони дуже емоційно. Вони плакали, підстрибували, піднімали руки, дехто навіть падав від присутності Божої. А коли Пархам молився, сходження Святого Духа було академічне. Агнеса Озман і сльозинки не зронила.

Коли Сеймур покликав лінгвістів, виявилось, що це мови неземні. Навіть якщо трапляються земні слова, вони не складаються в речення чи абзаци.

У листопаді 1906 року Сеймур покликав Пархама. Пархам приїхав – і побачив зборище дуже емоційних та екзальтованих негрів. Це одразу йому не сподобалося. Потім він послухав їхні мови, став за кафедру і сказав: «Мій учень спотворив мої тези. Якщо ви хочете знати, як правильно, ми збираємося за дві вулиці звідси».

Так між двома лідерами п'ятидесятництва почався розкол. Пархам у 1907 році заявив, що Бог наприкінці часів дає інші мови тільки билим людям. Натомість Сеймур поставив акцент на інше – не на місіонерські мови, хоча він вірив, що Бог дає їх. Прикладів цьому було немало. Якось на Азуза прийшов єврей з наміром написати критичну статтю про все, що тут відбувається. Серед молитовників була одна дев'ятилітня дівчинка. Коли єврей зайшов у приміщення, та дівчинка підійшла до нього і єврейською мовою сказала, як його звати, скільки йому років, звідки він, скільки жінок мав і чому він сюди прийшов. Це була ксенолалія – надприродна здатність говорити іноземною мовою.

Сеймур про такі випадки добре знав, тому ніколи не заперечував ксенолалію. Але він побачив, що Бог дає мови, які не мають жодної логічної структури, і вчив, що завдяки цим новим мовам вони отримують відвагу, силу, натхнення, запал для проповіді. Так, ксенолалія можлива, але в масовому вимірі відбувається гласолалія – як підтвердження того, що ти запалився від Духа Святого.

Тому коли люди на Азуза починали говорити іншими мовами, Сеймур підходив до них і говорив: «Якщо ти вже хрещений Святим Духом, ти не маєш права тут бути». Для Сеймура поняття «хрещений Святим Духом» було тотожне поняттю «місіонер». Якщо ти хрещений Святим Духом, але ти не місіонер, значить, щось із твоїм хрещенням негаразд.

У той час вони вірили, що місіонерство – це поняття географічне. Тому Сеймур назвав своє зібрання на Азуза не церквою, а місією – це мало підкреслити місіонерський характер раннього п'ятидесятництва. Церква була місією, а місія була церквою.

Як почало гаснути це пробудження? У 1908 році Сеймур одружився. Йому тоді було 38 років. І багато однодумців його осудили – навіщо одружуватися, коли скоро приїде Христос. Особливо його засуджували жінки.

Одна з них – сьогодні вважають, що вона просто привернула його – викрала його зошит із 50 тисячами адрес, на які він посилав свій бюлетень, переїхала з Лос-Анджелеса в Портленд і випустила свій бюлетень, в якому оголосила, що Сеймур зрадив справу, він одружився і більше не є лідером пробудження. Цей новий випуск вона послала на всі 50 тисяч адрес.

Сеймур нічого не розумів. Куди не приїде – йому не подають руки. Він не знав, що туди вже прийшов бюлетень, який його дискредитував. Можливості виправдатися в нього не було. Згодом розпалася молитовна група через конфлікти між її лідерами. І в 1909 році Барт Леман, який вів хронологію подій на Азуза, запише: «Уперше на Азуза не відчувається присутності Бога».

І ось питання, яке потребує відповіді: чому місія пробудження згодом перетворюється на музей, і все закінчується дуже погано? Так Талліннське пробудження вплинуло на весь світ, тільки не на Естонію.

З Азуза місіонерство поширилося по всьому світу. Але п'ятидесятники зрозуміли, що вони не просто мають проповідувати, рано чи пізно вони змушені

будуть вчитися. Їм необхідно входити в культуру, одягати національні шати. Бо їх дуже часто сприймали негативно.

Коли п'ятидесятники вперше прийшли в М'янму – раніше вона називалася Бірмою – їм сильно протидіяли буддистські монахи. А тоді стояла посуха. Люди почали звертатися і до місіонерів, і до буддистів з проханням помолитися, щоб пішов дощ. Буддисти помолилися – нічого не сталося. Через три дні помолилися п'ятидесятники – дощ пішов. Буддисти заявили, що це збіг обставин, і запропонували через два тижні експеримент повторити. Але спочатку мали помолитися п'ятидесятники, а потім – буддисти. І знову по молитві п'ятидесятників дощ пішов, молитва буддистів нічого не змінила. Протягом наступного місяця більше 1200 людей повірили в Бога.

Але самих надприродних дій замало. Завдяки чуду їм вдалося повернути людей. Але їм не вдалося контекстуалізуватися. Вони почали нав'язувати свої стандарти і стереотипи. Вони проповідували не просто Христа, а американського Христа. Вони зодягнули християнство в американську культурну обгортку. І сьогодні в М'янмі дуже мало християн.

Американська історія дискредитувала себе через колоніалізм. Дуже часто вони дивилися на народи, в які приходили, зверху. І через якихось 20-30 років країни третього світу почали негативно реагувати на американських місіонерів і американського Христа. Тому що часто їх змушували говорити англійською, переймати підходи, для них незрозумілі, співати американські пісні, які ніяким чином не були пов'язані з їхніми реаліями.

Ми стикнулися з цим у 90-ті роки, коли запозичили певні речі, навчилися подавати потрібну статистику. Згідно із звітами про новонавернених, які пішли на Захід, вся Україна вже покалася щонайменше тричі. Хоча насправді ми маємо тільки два відсотки народжених згори людей. Американці часто робили з покаання шоу, з проповіді Євангелія – бізнес. І дехто запозичив їх прийоми. Тому нині на певних служіннях можна почути, що «глибина твого зцілення залежить від величини твого пожертвування». Це крайнє розуміння церкви як бізнесу, місії як колоніальної політики.

Тому Асамблея Божя має в Америці лише вісім відсотків членів, 92 відсотки членів – в інших країнах світу. Сьогодні місіонерською більшістю стали країни третього світу, а Південь – осередком справжнього християнства. Місія, які раніше були джерелами, нині висихають. Тому що разом із Христом американці нав'язували свою культуру, а багато народів цього не сприйняли.

Наш контекст

Воронаєв приїхав в Україну як місіонер Асамблеї Божої. (Два роки тому Асамблея передала нам весь архівний матеріал про нього). Він мав фінансову підтримку від Асамблеї Божої, і звичайно, більшовицькі спецслужби цей факт встановили.

Воронаєв не їхав створювати новий п'ятидесятницький союз. Його завданням було проповідувати Євангеліє в силі Святого Духа. Євангельським і баптистським віруючим слова «проповідувати Євангеліє» дуже подобалися. Але їм не подобалося поняття «в силі Святого Духа».

Воронаєв дуже довго добирався до України. По дорозі до Одеси він зупинився в Стамбулі – і за три місяці там було відкрито п'ять церков. За дев'ять місяців перебування в Болгарії він відкрив 18 церков. Там він залишив свого помічника – українця Данила Заплічного, дружина якого була болгаркою, щоб продовжувати справу серед отих 18 груп в різних місцях Болгарії. Сьогодні Болгарія ісламізується, і п'ятидесятників там зовсім небагато.

Прибувши в Одесу, Воронаєв починає працю з євангельськими і баптистськими церквами. Вони знають його як баптиста, бо він редагував в Америці баптистський журнал, він починає проповідувати, з'являється чимало його симпатиків, і він багато разів наголошує, що не приїхав створювати паралельний союз, але приїхав проповідувати Євангеліє в силі Святого Духа.

У журналі «Атеїст» про нього можна було прочитати: «Воронаєв – оратор незвичайний. Він легко скоплює настрій аудиторії, думки передає художньо, сценічно». Зауважте – це висновок опонента християн.

Через три місяці баптисти і євангельські християни з чотирьох церков виганяють Воронаєва. Він іде, але за ним ідуть люди. І баптисти почали

закидати, що, мовляв, приїхав розкольник і почав ділити церкву.

У Західній Україні логіка була інша. Браття Ільчук, Антонюк, Нагорний, Романюк, Ярмолюк будували церкви на основі православно-католицького сегменту.

Цього року мені до рук потрапили дані щодо бюджету Воронаєва. Бюджет дуже яскраво свідчить про наші пріоритети. Так-от, 70 відсотків грошей союзу Воронаєва шли на місіонерство. Союзні благовісники і благовісниці (Воронаєв покладав на справу благовісту і жінок) отримували спеціальний бюджет. Можливо, такий стан речей пояснюється особливостями того часу – Воронаєв десь підсвідомо розумів, що часу в нього дуже мало (фактично, лише вісім років).

І оті 70 відсотків – це були колосальні кошти. Будівництво займало значно менше бюджетних витрат. Нині можна почути такі статті церковних витрат: «На розвиток молоді – 700 грн., на розвиток недільної школи – 1200 грн., на ремонт кухні та туалету – 287 тис. грн.». У деяких церквах графа «місіонерська діяльність» у бюджеті навіть не закладена. Можливо, ці речі важливі саме зараз, але виникає питання: що ми насправді хочемо? Збудувати храм?

Так, у православній місіології одним із головних факторів є побудова храму. Храм – це місіонерський форпост православ'я, тому туди треба вкладати. Але для євангельської спільноти храм – це лише засіб. Це місце, де зустрічаються віруючі, у тому числі новонавернені. Більше того – ми самі маємо витворювати храм всюди, де перебуваємо.

У православ'ї храми перетворилися на місце, де люди служать; але як тільки вони виходять за поріг храму, вони перестають служити. І в результаті храм стає локальною перешкодою для проповіді Євангелія.

Вернімося до місії Пархама в м. Топека, штат Канзас. Коли Агнеса Озман отримала хрещення Святим Духом з ознакою інших мов, а вслід за нею – ще 23 студенти, Пархам хотів їх далі вчити. Але наступного ж дня – 4 січня – прийшов бізнесмен, який надавав їм приміщення, і сказав, що у зв'язку із якимись проблемами забирає приміщення назад. 5 січня він завіз туди всі свої речі і хотів переселитися. Вночі в будинку сталася пожежа, будинок повністю згорів. Сьогодні там поле для американського футболу.

І більшість істориків каже, що це дуже добре. Чому? Тому що п'ятидесятники не залишилися в будинку. І їм довелося їхати по всьому світу.

У нас часто спостерігається православне мислення. Отаке будинкове християнство може зупинити той запал, який рухає вперед. І людина може почати розмежовувати життя в храмі і життя поза храмом. А це паралелі, які ніколи не перетинаються.

Ми живемо в епоху, коли, на жаль, дуже складно зачепити верхні прошарки суспільства. У 2010 р. мені довелося побувати в м. Івангороді Ленінградської області – це місто на кордоні з Нарвою. І там я почув справді страшну історію.

У 2000 році церква зі 120 членів відкрила служіння для безхатченків. За дев'ять років через їх реабілітаційний центр пройшло 400 осіб. І жоден з них не залишився в церкві. Тоді віруючі прийшли до висновку, що в цих людей своя психологія. Якщо наркоман або алкоголік ще хочуть звільнитися, то безхатченкам подобається їхній стиль життя. Серед них виявилось немало людей з вищою освітою, були навіть кандидати наук. І був там один чоловік на прізвище Хендепен – він мав кримінальне минуле. І таке минуле, що брати три роки витратили, аби його легалізувати. Врешті-решт їм вдалося зробити йому паспорт.

У 2009 р. у реабілітаційному центрі сталася пожежа – занадто напалили лазно, і дерево зайнялося.

Люди вискакували з лазні хто в чому був. І ось брати спостерігають таку картину: Хендепен вискочив з палаючого будинку, а потім повертається в вогонь. Брати думають: «Він точно за паспортом вернувся». Але він повернувся не з паспортом, а з якимсь диском в руках. На запитання братів відповів, що це диск з записами групи «Бітлз» – мовляв, він без неї жити не може. «А паспорт?». – «Та, прожив без паспорта півжиття, то ще півжиття проживу».

І увійти ситуацію: приміщення згоріло вщент, за дев'ять років служіння жоден не прийшов до церкви, на сусідній із центром будівлі зруйновано дах – і Хендепен із диском, як ілюстрація всього того, що сталося.

Браття впали на коліна і почали молитися. І Бог дав їм бачення – на тому самому місці побудувати загальноосвітню школу. Вони її збудували, віддали туди своїх дітей, і туди прийшло багато невіруючих дітей. Церква платить вчителям зарплату, і їм дуже непросто це робити. Я в тій школі викладав і побачив, що це дуже довгостроковий проект.

У цьому контексті мене дуже вразила магістерська робота брата Романа Корнійка, який, як відомо, активно працює із соціально незахищеними верствами населення. Так-от, він пише, що всі наші реабілітаційні центри і дитячі притулки охоплюють лише півтора відсотка людей і дітей, які потребують реабілітації. З ними треба працювати, їх треба витягувати звідти, але нам треба переходити до профілактики. Занадто фокусуємось на проблемних людях, ми втрачаємо молоде покоління.

У Запоріжжі на стаціонарі в навчальних закладах навчаються 12 тисяч студентів. І жодна з п'ятидесятницьких церков не вбачає в цих студентах об'єкт своєї місії, місце проповіді Євангелія. І водночас реабілітаційний центр має майже кожна церква.

Я не проти цих служінь, але погодьтеся, що виникла якась диспропорція. Ми боїмося академічного світу. Ми не готові принести туди Євангеліє на доступному там рівні. Ми готові принести його для бомжів, для залежних людей, для сиріт... Але ж самі ті молоді люди визначатимуть майбутнє нашого регіону, нашої країни. І нам доведеться звертатися до них з приводу інших питань. Чи зможемо ми на них вплинути?

Тому мені дуже подобається ідея з таборами. Здається, не каються там діти. Але ось приклад. 13 років тому наша церква провела в Нікополі такий табір. Ніхто з дітей в церкві не залишився. Минув час. Церква купила там приміщення. Ми пішли оформлювати купівлю до нотаріуса То була дівчина років 25, вона почала розпитувати, що ми, звідки, і каже: «А знаєте, 13 років тому я була в вашому таборі. Я не покалася тоді, але пам'ятаю все, що там було». Вона спростила нам процедуру оформлення цього приміщення, а я стояв і думав: «Ми часто очікуємо миттєвого результату, але не треба дивитися вузько».

Тому нам дуже важливо займатися профілактикою. Якщо ми не будемо нею займатися, а сфокусуємося тільки на маргінесі, на людях, які відкинуті, ми скоро заглинемося від кількості соціально небезпечних елементів навколо нас.

Мати Тереза казала: «Якби я тільки перев'язувала рани, а не навчала дітей, цього було б замало, аби Євангеліє проявилось у повному вимірі».

І ще кілька слів про економіку. Економічно нашої присутності практично немає. Місія в бізнесі провалена. Багато світських бізнесменів не хочуть брати християн на роботу. Бо в понеділок вони півдня доїжджають на роботу, адже неділя в них – напружений день, в п'ятницю по обіді вони вже залишають робочі місця. Є ряд інших моментів, коли християни в бізнесі не проявили себе найкращим чином. Ми виправдовуємося тим, що живемо в такій країні, що чимсь, але чи маємо ми право на такі виправдання?

А скільки нашого впливу в культурі? І це тоді, коли культурний елемент нині найбільше впливає на людей. Скажімо, їде людина в маршрутці – і на неї виливається цілий потік цього впливу. Це культурний момент, а чи є ми в культурі? Харизмати пробували туди ввійти. Комусь вдалося, дехто місію в культурі так само провалив.

Є ще одна дуже важлива місія – екологічна. Наскільки ми екологічно свідомі? Дуже часто ми викидаємо папір, сміття де заманеться, у тому числі через вікно автомобіля, і при цьому кажемо, що допомагаємо Богу, щоб земля і всі справи на ній швидко згоріли. Але коли заглянути в наші домівки, то складається враження, що ми збираємося жити багато тисяч років. І тут є елемент лицемірства.

А якщо взяти дотримання правил дорожнього руху – чи наша манера їзди на автомобілі засвідчує, що ми – місіонери? Найгірше, коли машина з рибкою тебе підсікає, перетинає подвійну суцільну лінію. Нам ніколи, ми поспішаємо...

Але яке місіонерське послання несе цей автомобіль? Дотримання правил дорожнього руху – це теж місіонерство.

А чому не розглядати все своє життя як засіб місіонерства? Пам'ятаєте – священник і левит так поспішали, що пропустили головне, про що хотів сказати Ісус. Існує багато інших вимірів, де ми можемо стати корисними, потрібними.

ДОСЯГАТИ РЕЗУЛЬТАТУ

Олександр Савчук

графіком». — «Ні, я проповідую за натхненням». — «За графіком». — «Ні, за натхненням. Буде натхнення скажу, не буде — не скажу».

Але, браття і сестри, якби ми все в житті робили за натхненням, за відкриттям, якби на кожну справу, яку нам треба зробити, яка в Біблії давно прописана, ми чекали відкриття — щоб ангел з неба зійшов і сказав: «Вставай і йди на роботу», ми б дуже скоро доробилися... Ні, ми багато що робимо, бо знаємо, що це треба робити. То чому ж ми так само не можемо підійти до Божої справи.

Христос сказав: «Ідіть і проповідуйте»... Яке ще відкриття нам потрібне? Христос сказав: «Подивіться довкола — біля вас є люди, які бідують, які потребують допомоги, там десь вдова, там — сирота»... Що тут ще неясно? Чи для цього потрібне окреме відкриття, браття і сестри? Потрібен ще ангел з неба? Ні, давно відомо, що нам треба робити. Більше того, ми маємо поруч приклади — людей, які ідуть попереду, які самовіддано служать, роблять добру справу, не чекаючи ніякої вигоди, користі, просто присвячують себе служінню Богу і людям. І для них не треба спеціального відкриття чи ангела з неба. Вони такі самі люди, як ми, до них Господь вночі з небес не сходить з якимись особливими відкриттями, вони просто ідуть і роблять, знаходять час, відривають його десь від роботи, десь від сім'ї, вкладають себе в справу служіння і використовують свої здібності.

Повернімося до тих хлопців. Той другий — не дуже здібний, але щиро посвячений — здобув пошану і авторитет, підтягнув свої здібності, але посвята в нього залишилася. А той здібний, але такий не стабільний, не те що відійшов від Господа, але сказати, що він ефективно використовує все те, що йому дав Бог, не можна. Його здібність втрачена через відсутність вської готовності і посвяти. Здібність не перебиває відсутності посвячення, готовності йти і служити.

Мене дуже дивує, коли запрошуєш когось до якоїсь справи, а він каже: «Ну, не знаю, Господь мені ще цього не відкрив». У таких випадках я цікавлюся: «А ти не припускаєш, що Господь відкриває це тобі устами твоїх служителів, або через батьків, проповідника, керівника молоді... Чи тобі обов'язково треба щось таке величне — щоб Господь Сам зійшов до тебе, назвав на прізвище, ім'я і по батькові, вказав твій рік народження і сказав, що ти маєш робити...»

Ні, браття і сестри, все набагато простіше: ми маємо Слово Боже, яке каже: «Вставай і йди». Каже: «Віддай своє тіло на жертву Господеві». Хай Господь нас благословить, щоб ми, говорячи про готовність і здатність, розуміли, що найкраще — коли є і те і те, і готовність, і здібність. Але якщо ти недостатньо здібний, але готовий служити, — це набагато краще, ніж коли ти здібний, але не готовий.

Господь тебе зможе вживати. Так, як вживав колись Авраама, Йосипа, Мойсея, Давида, Єремію, Даниїла, Петра, Павла... Це були люди, які не знали, що їх чекає, але вони сказали Господу: «Так». Вони ще не знали, що Господь для них приготував, але коли Господь казав: «Іди зі мною», вони вставали і йшли. Вони були послухні Господу, і Бог робив через них великі справи.

Хай Бог благословить нас, браття і сестри, щоб ми були сильні й відважні, щоб ми були готові піти туди, куди нас посилає Господь — через Своє Слово,

Чомусь ми починаємо говорити про високі цілі, про потрібні речі тільки тоді, коли нас тиснуть обставини, коли ми усвідомлюємо, що часу дуже мало. А до того живемо собі, розслабившись, не зауважуючи, що час біжить дуже швидко. І ми інколи втрачаємо відчуття реальності часу. Думаємо почати жити правильно з понеділка, з Нового року... Ну, від цієї середи точно почну змінюватися... Ми ставимо якусь планку, плекаємо мрії, бажання, але минає і понеділок, і Новий рік, і серeda — а нічого не змінилося. І так проходять роки.

Нам варто нарешті зрозуміти, що наш час не гумовий, він не розтягується на стільки, на скільки ми хочемо, він пролітає. І за цей короткий відрізок часу під назвою «життя» кожен дасть Богові звіт.

Усім нам відомий текст з Мр. 16:15 — ми називаємо його Великим дорученням: «І казав Він до них: Ідіть по цілому світові та всьому створінню Євангелію проповідуйте!».

Кожна церква, кожна організація, кожен колектив чи сім'я стоять перед вибором: жити для себе чи для людей? Займатися собою чи людьми — у своєму місті або селі. Працювати і вкладати в себе чи працювати задля людей, які довкола?

Хтось вирішує сконцентруватися на собі і обирає перший шлях. Вкладає в себе, займається собою, працює на себе, щоб стати максимально досконалими, хорошими, і тоді, мовляв, піде досягати людей. Спершу ми вирішимо свої проблеми, а потім підемо до людей.

Чи правильна така позиція? Наскільки вона дієва? У кожній місцевості можна знайти дім, завжди відкритий для гостей. Є сім'я, яка, незалежно від статків, від соціального статусу, завжди готова прийняти, поспілкуватися, провести гарно час. А є сім'ї, які самі по собі — ні вони до людей, ні люди до них.

В одну місцевість, де до того користувалися газовими лампами, провели світло. І яка радість була! Набагато зручніше, комфортніше стало жити. Але от халепа — люди перестали в гості один до одного ходити. Людям незручно стало кликати до себе гостей, бо тепер було видно всі недоліки в хаті: де павутинка завелася, де стіна обдерта... І знаєте, до чого вони думалися? Не треба нам тих лампочок, бо в нас відносини погіршилися. Верніть нам свічки і газові лампи.

Не знаю, наскільки правдива ця історія, але раціональне зерно тут присутнє. Треба було не від світла відмовлятися, а порядок наводити. І справді, коли світло Христа приходить у твоє серце, у твій дім, твою сім'ю і церкву і виявляє якісь недоліки, треба ці недоліки усувати. Не від світла Христа відмовлятися, а недоліки усувати, щоб і далі можна було кликати гостей. Але якась частина церков і людей займається на стільки усуненням цих недоліків, як сама собою. А людям каже: почекайте, у нас ще килимки не випрані.. Ще гардини не почеплені, стіл не витертий. Люди ходять довкола, чекають — і бачать, що на них часу нема, що нікому нема до них діла.

Якби ми могли стати максимально досконалими і досягати людей за рахунок своєї досконалості, чи потрібні би був нам Господь? Якби ми людськими зусиллями могли все привести до ладу, чи потрібен би був нам Господь?

Є й інший підхід, продиктований згаданим євангельським текстом: «Ідіть і проповідуйте». Я зауважив цікаву річ: коли ти запрошуєш гостей до себе додому, це мотивує зробити три наступні речі: по-перше, прибрати в хаті, по-друге, завжди мати чини пригостити, і по-третє — мати в сім'ї нормальні відносини, щоб люди не побачили, що ти неправильно ставишся до дружини чи чоловіка, до дітей, до батьків... Коли люди прийдуть, треба, щоб все було гаразд. Бо якщо щось негаразд, це все одно десь вилізе. Якщо ти сваришся до самого приходу гостей, то в якийсь момент ти забудеш, що в хаті гості, і в тебе та злість вискочить.

Помітив я також, що коли ми кличемо на зібрання свого друга, сусіда, однокурсника чи співпрацівника, зібрання проходить по-іншому. Ми весь час переживаємо, щоб була добра проповідь, щоб гарно грали і співали, щоб все було правильно і добре. Тоді нам не байдуже, що робиться в церкві, і ми молимося, прохаючи Господа благословити брата в проповіді. Тоді ми раптом помічаємо, де і що в домі молитви не так, і готові поштукатурити стіну, бо обдерта якась, а то негарно виглядає, і неприємно, що друг прийде і побачить таке. У нас тоді зовсім інший підхід до справи, ніж тоді, коли нікого зі знайомих на зібранні нема.

Якщо в хаті безладдя, то є два варіанти: або прибрати, або звикнути до цього безладдя. Казав один, що жив собі нормально до весілля, все було розкидано по своїх місцях, а тепер одружився — і все покладано незрозуміло де.

Тобто існує такий собі ефект звикання — ти звикаєш, що в хаті безладдя. І коли до тебе ніхто не приходять в гості, ти ніколи не приведеш все до ладу.

Слово Боже закликає нас: «Іди і проповідуй». Воно не каже: «Сядь і сиди» або: «Займайся самовдосконаленням». Слово Боже каже, що Христос змінило людину, а не людина змінило себе. Ісус кличе: «Прийдіть до Мене, і Я заспокою вас». Тільки в Нього ми можемо знайти «слова вічного життя».

Ми нічого не зможемо зробити без Господа. Але коли ми ідемо і проповідуємо Євангеліє, це мотивує нас виростати духовно. Мотивує кликати до Господа. І ти починаєш підтягуватися духовно, починаєш вкладати в себе, виходиш на новий рівень — бо в тебе конкретна ціль: привести людину до Ісуса Христа.

Коли ми виходимо на поле бою, тобто коли ми ідемо до людей, коли свідкуємо їм про Христа, коли кличемо їх до церкви, стають видимими наша реальна сила або наше безсилля. Стає видно, що я сам нічого не можу робити, що мені дуже потрібен Господь. І це виводить нас на зовсім інший, новий рівень спілкування з Богом, спілкування в сім'ї, в церкві, в родині.

Тому, брати і сестри, заклик мій дуже простий: почнімо спрямовувати свої сили назовні, на людей, які поруч, які живуть в наших містах і селах. Не треба «каяти» 230 разів свою церкву впродовж 30 років, треба йти до тих, хто ніколи не чув про Христа. Біблія каже: «Ідіть і навчіть...», і ми маємо піти, навчити, привести людину до Господа і допомогти їй стати на ноги, щоб згодом вона сама пішла і навчила.

Учні сприйняли цей заклик і пішли виконувати його. У них були свої проблеми, свої непорозуміння, свої труднощі і негаразди, і було повно вської роботи, але вони все покинули і пішли проповідувати Євангеліє.

Готовність і здатність

Думаю, ви згодні з тим, що, як правило, активну участь у служінні беруть люди менш талановиті, але більш посвячені. І скажіть, що ефектніше виглядає: свічка чи феєрверк? Звісно, феєрверк — такий гарний, але такий короточасний. Хвилинадві — і 800 гривень в повітря вилетіло. А свічка маленька така, непримітна, нецікава, але горить собі і горить.

Павло закликає: «Тож благаю вас, браття, через Божє милосердя, повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу» (Рим. 12:1). Кожен з нас має певну кількість талантів від Бога, нема жодного безталанного. Причча про таланти каже, що не було раба, якому б не дали нічого. Нікого не обділили. Всі мають таланти. І є такі, про яких кажуть: де не посій, там вродиться. Хтось може робити дві, три і більше речей, а хтось — дуже вузький спеціаліст. Конкретна людина, яка робить конкретну справу. Але в кожного є талант. Тому сказати: «Боже, Ти мені нічого не дав», ніхто не зможе. І коли хтось каже, що нічого не вміє, нічого не може, я питаю таких: а чим ти заробляєш собі на життя?

У нас був цікавий випадок. В церкві організували підліткову групу. Закріпили за нею брата, він якийсь час працював з ними — вони проводили зустрічі щосуботи — а потім перестав до них ходити. Підлітки дзвонять до нього і кажуть: «А чого тебе сьогодні з нами нема?». — «Та от, закрутився, роботи багато, справи є. Або що — сьогодні субота?». — «Так, субота», — відповідають діти і питають: «А ти вдома чи на роботі?». — «Вдома». — «А чого вдома?». — «Та ж нині субота, вихідний...» І замовк брат...

Виявляється, що коли питання стосується наших особистих справ, то в нас все працює, все налагоджено, нас все влаштовує, ми ідемо на роботу вчасно, а якщо після роботи ще треба залишитися і попрацювати до першої години ночі, ми без проблем це зробимо, це нормально. Але коли нас попросять кудись піти увечері і зробити якусь справу або відвідати когось — ми дуже втомлені, у нас сім'я...

Звісно, гроші — це зовсім інша мотивація. Я знав двох хлопців, один з яких був дуже здібним і одарованим, а другий мав посередні здібності. Те, що першому вдавалося без жодного напруження, другий досягав за тиждень наполегливої праці.

Коли він виходив на кафедру, він запинався, втрачав думки, мусив постійно заглядати в свій конспект. Але він був дуже посвячений, він стабільно виконував всі поставлені завдання, він брався за все, хоч йому було дуже важко.

Перший жив «за настроєм». «Скажеш проповідь?». — «Нема настрою». — «Ти проповідеш нині за

через уста проповідника чи служителя... І тоді вську нашу потребу Він перекиє, вську нестачу поповнить. Хтось сказав, що надзвичайна дія Божа відбувається на звичайній, природній платформі. Ти віддай свої п'ять хлібів і дві риби, а чудо зробить Господь.

Наполегливість і терпіння

Цей текст з Євангелія від Матвія ми всі, мабуть, знаємо напам'ять: «Просіть і буде вам дано, шукайте і знайдете, стукайте і відчинять вам» (Мт. 7:7). Наполегливість плюс терпіння дорівнює результат. Хто хоч раз в житті копав криницю, той знає, яка це складна робота. Якби була схема: «П'ять метрів — і там вода», то все було б просто, але іноді доводиться копати не п'ять, а 25 метрів... І є конкретна ціль — дістатися до води, бо без води не буде життя. І саме тут потрібні наполегливість і терпіння.

Іноді ми беремося за якісь справи, і нам хочеться одразу побачити результат. Раз копнув — і все. Але щоб отримати результат, завжди треба докласти зусиль. І Біблія дає нам право, більше того, закликає просити, шукати і стукаати. Хто просить, тому дадуть, хто шукає, той знайде, і хто стукає, тому відчинять.

Скажіть, скільки разів, браття і сестри, ми ставили собі за ціль за рік привести одну людину до Господа. І на якому місяці року ми здавалися? З якої спроби ми переставали цією людиною опікуватися, за неї молитися за неї просити Господа?

Одну молоду дівчину ми вели до Господа декілька років, і кожного разу, коли в мене опускалися руки і я казав, що більше не можу нічого зробити, що здаюся, вона телефонувала мені. Якось, після місячної паузи в спілкуванні, вона сказала: «Знаєш, мені дуже потрібен Господь. Я втомилася так жити». І так повторювалося кілька разів.

Коли вкотре я сказав Господу, що здаюся, що в мене більше немає терпіння працювати з цією людиною, вона зателефонувала до мене і сказала: «Вчора у нас було євангелізаційне служіння, я покаялася остаточно і хочу прийняти водне хрещення і жити з Господом назавжди».

Коли ти кажеш, що вже втомився, Бог відповідає: «Ні-ні, потерпи, скоро буде відповідь...» Коли ти думаєш, що більше не можеш, Бог говорить: «Ще трішечки — і буде результат».

Та дівчина прийняла водне хрещення, познайомилася з хорошим, віруючим хлопцем, і нині справа йде до весілля. Коли нам здається, що все, що більше зробити нічого не вдасться, тоді Господь показує, Який Він сильний і Який люблячий.

Тому, брати і сестри, шукаймо, стукаймо, просімо, і Господь буде відповідати. Якщо ти хочеш досягти чогось, хочеш зростати духовно, хочеш перемагати диявола, якщо ти хочеш збагачуватися Словом, пізнавати Бога, якщо хочеш виконувати Божу волю, хочеш здобути професію, утворити сім'ю, зростати культурно, інтелектуально, якщо хочеш зайняти своє місце в суспільстві, у служінні, — доклади зусиль, встань і почни щось робити. Почни це робити регулярно, наполегливо, з терпінням — і чекай на результат.

Один брат в нашій церкві має свій продуктовий магазин. І він розповідав, як якийсь торговий агент, студент, привозив йому продукцію одної фірми. І настільки наполегливо і самовіддано працював, настільки вчепився в ту роботу, що нині він — заступник начальника тої фірми. Інші фірми його перемають до себе, але він залишається вірним.

Будь наполегливим, май терпіння — і ти побачиш результат. Ще одне свідчення — у нашій церкві була сім'я, де віруючий чоловік, який мав дружину, дітей, пішов у світ, почав пити, гуляти. І дружина кожної неділі упродовж більше як 12 років просила церкву молитися за спасіння свого чоловіка. Він випивав, бив її, бив дітей — а вона просила молитися за нього. Він продовжував безбожне життя, гуляв і розважався, а вона молилася. І настав час, коли він на зібранні ридав і кався. Він просив вибачення в дружини, в дітей.

Вона це випросила в Господа, вона дочекалася результату своїх молитов, побачила це на власні очі — і, будучи ще зовсім не старою жінкою, через півроку померла. А він всюди казав, що це дружина випросила для нього другий шанс у Господа, і він дуже хоче зустрітися з нею у вічності. Він сьогодні у церкві, він сьогодні спасений. Дружина досягла цього своєю наполегливістю. Її наполегливість і терпіння дали свій результат.

Біблія каже, що ми нічого не отримаємо, не доклавши зусиль. Будеш сидіти на лавці і рахувати зірки на небі — нічого не відбудеться. Будеш сидіти і роздивлятися, хто як живе, — нічого не відбудеться. Будеш сидіти, критикувати чи розказувати, що правильно, а що ні, — нічого не відбудеться. Проси, стукай, шукай — і Бог тобі відповість.

Хай Господь благословить нас такою наполегливістю, таким терпінням, такою завзятістю, щоб ми могли досягати результату. Не треба опускати руки, не треба нарікати, що все погано, все не так. Встаньмо і йдімо за Господом. Працюймо з готовністю, з наполегливістю і терпінням. І обов'язково отримаємо результат. Бо кожна справа, зроблена в ім'я Господнє, рано чи пізно дасть плід.

СЛОВО, ПОСІЯНЕ НА ВОЛИНІ, ПРИНЕСЛО СВОЇ ПЛОДИ

17 листопада старший єпископ ЦХБЄУ Михайло Паночко відвідав богослужіння у с. Липа Горохівського району та в смт. Локачі, що на Волині.

У церкві с. Липа, де пастором служить Михайло Макарусь, святкували 20 років з дня відкриття дому молитви. Утім, історія громади значно довша і сягає ще польських часів. Апостол віри Лукаш Столярчук у той час проходив цими місцями (потім його вбили у Мочульських лісах). Першими увірвали троє сестер у с. Мочулки, там і відбувалися зібрання.

Пізніше, на початку 90-х років ХХ ст., група християн із села Липа, які в радянські часи ходили на зібрання до Мочулук, забажали мати свій дім молитви, і місцева влада погодилася виділити під нього земельну ділянку. Нову споруду посвятили 14 листопада 1993 року. Нині це зібрання налічує 79 членів, більше ста дітей. Липська церква сама стала «матір'ю» двох дочірніх церков — у селах Озеряни і Осьмимовичі.

Того ж дня кілька пасторів із Волині разом зі старшим єпископом завітали до селища міського типу Локачі, де місцева церква святкувала день подяки. Свято влаштували у міському Будинку культури, який був наповнений людьми. Служили духовий оркестр із Горохова, колективи та пастори із

навколишніх населених пунктів. Привітали зібрання прийшов голова районної ради, представники райдержадміністрації. Звучали вірші, псалми, люди дякували Богові за врожай, який виродила Волинська земля.

До речі, на Волині нині уже відкрито

202 церкви. Це другий показник після Рівненщини, де 270 церков ХВЄ. Слово, яке посіяли на Волині на початку ХХ століття піонери віри, сьогодні приносить свої благословенні плоди.

chve.org.ua.

ЗРОСТАЙ ПОПРИ ТИСК ОБСТАВИН

«Сказав пан до слуги: Підні на шляхи та огорожі й наполягай увійти, щоб дім мій наповнився» (Лк. 14:23).

21 листопада в Києві зібралися люди, які вважають процитований вірш Писання своїм поклонням. Вони приїхали з різних куточків України, щоб взяти участь у річній звітній конференції відділу соціального служіння ЦХБЄУ.

Капелани, директори центрів реабілітації, керівники інших напрямків соціальної роботи — це люди, про життя кожного з яких можна написати окрему книжку свідчень. Багато з них раніше самі були такими, як ті, кому служать сьогодні. А працювати на цій ниві доволі непросто. Саме тому конференції, що їх проводить відділ, стають підтримкою для багатьох.

«Бог завжди вибирав Собі людей, котрі мало що значили у своїх очах. І через них вершив великі діла. Тому коли я увійшов у зал і побачив цих братів і сестер, Дух Святий торкнувся мене, серце розчулилося, — розповів один із спікерів, пастор церкви «Сила Воскресіння» з м. Бучі Ілля Кравцов. — У Слові Божому сказано, що слава цього останнього храму буде більша, ніж слава попереднього (Ог. 2:9). Господь хоче дати вам, брате і сестро, мир. І якщо, попри всі зусилля, в служінні щось не виходить, не треба копатися в собі і порівнювати себе з кимось — це даремна трата часу. Хай центром твоєї уваги буде Бог. І коли Він приїде, все твоє вже буде переламане, а те що залишиться, — буде від Нього».

Під час конференції учасники мали нагоду поділитися свідченнями милості Господньої у своєму житті. Геннадій Галота з Миколаєва ще деякий час тому помирав у колонії від СНІДу, а сьогодні дякує Богу за силу служити, за дружину, за здорову дитину.

Завідувач відділу соціального служіння ЦХБЄУ, пастор церкви «Скніня» Рустам Фатуллаєв говорив про наболіле для багатьох. Так буває, що у життя служителя раптом приходить зрада: ти вкладаєш у людину, довгий час ведеш її, настановляєш, а в якийсь момент вона повертається і зухвало йде в світ, плює тобі в обличчя (в колонії був щирим братом, а як тільки за поріг — уже не визнає). Іноді в таких випадках болю і гіркоти додають ще й у церкві: «От бачиш, я ж казав...» Якщо ж таке доводиться проходити не раз і не два, то не дивно, що зникає ревність, приходить почуття самотності серед людей і виникають запитання: «Чи треба це робити взагалі? Навіщо це мені? Браття, продовжуйте це робити, не зупиняйтесь! — закликав учасників конференції Рустам Фатуллаєв. — Вам ще не раз будуть плювати в обличчя, вас будуть зраджувати... Але колись ми станемо перед Богом і там почуємо: «Увійди в радість Пана твого».

Дух Святий через служителів спонукав: «Продовжуй зростати!». Багато хто Бог допускає у житті для того, щоб ти

зміг зустрітись з Ним. Так було з багатьма пророками, так було і з апостолом Павлом. «При першій моїй обороні нікого не було при мені, всі мене покинули! Нехай їм то не буде похоровано! Проте Господь став при мені й підкріпив мене, щоб проповідь здійснилася через мене та щоб усі погани її чули, а я виволовився з левиної пащі» (2 Тим. 4:17).

У ході конференції служителі підводили певні підсумки роботи відділу соціального служіння за рік, що минає. Зокрема, мова йшла про співпрацю із Державною пенітенціарною службою України, міжконфесійною християнською місією «Духовна та благодійна опіка в місцях позбавлення волі». Рустам Фатуллаєв повідомив, що наше братство в особі старшого єпископа ЦХБЄУ Михайла Паночка делегувало відповідальному за розвиток тюремного служіння, диякону церкви «Скніня» В'ячеславу Когуту завдання представляти інтереси ЦХБЄУ у Національній раді «Асоціації християнських центрів реабілітації». Далі учасники конференції звершили молитву благословення на цю співпрацю.

Насамкінець додамо, що річна конференція відділу соціальної роботи ЦХБЄУ пройшла на базі Київської богословської семінарії «Благодать і істина». Нині після дворічної перерви тут продовжується навчання студентів-заочників, які здобувають освіту за спеціальностями: християнський служитель, капелан тюремного служіння, служитель профілактики негативних явищ і суїциду та практичний соціальний працівник. Випускники отримують сертифікати та дипломи державного зразка, з якими зможуть працювати у школах, вишах та в різних соціальних службах. Як розповів відповідальний В'ячеслав Когут, не менш важливо й те, що навчання дає можливість служителю з різних областей країни з'їхатися разом, потоваришувати, обмінюватися досвідом.

chve.org.ua.

ШНУР НА ЖИТТЯ

Протягом віків Господь звертався до народів, що оточували Ізраїль, із закликами покаятися, припинити людські жертвоприношення, релігійні оргії, повернутися до Істинного Бога. Саме повернутися! Адже народи, що оточували Ізраїль, були споріднені між собою, ведучи походження від патріарха Авраама і сповідуючи на початкових етапах своєї історії Істину. Однак вони відкинули Божу любов, все дали й далі занурюючись у гріхи. І тоді Господь через царя Давида звершив перші суди над ними.

Удитинстві батьки щось забороняли нам, а за щось навіть карали. Вони робили це не для того, щоб залякати чи показати свою владу, не через жорстокість, а для того, щоб ми перестали робити те, що могло нам зашкодити, принести неприємності.

Що справедливе щодо окремої людини, те справедливе і щодо цілого народу. Сусідні з Ізраїлем народи вже не могли сприйняти голос любові, лише покарання могло їх спам'ятати. До того ж за роки свого існування вони сіяли багато зла, крові і насильства, тому закон сіяння і жнив повинен був виконатися в їх житті.

Давид нападає на филистимлян, бере штурмом місто Баал-Перацім і, таким чином, отримує вихід до Середземного моря.

Потім він починає війну з Моавом. Нам невідома причина ворожнечі Давида з Моавом, народом, з яким він був пов'язаний родинними узами (одна з його дружин була моавитянкою, так само, як і його прабабуся Рут. «І побив він Моава, і переімявав їх шнуром, поклав їх на землю, — і відміряв два шнури на побиття, а повен шнур — на позоставлення при житті» (2 Сам. 8:2).

Покарання моавитян було жорстоким. Але не можна забувати, що ще недавно ті ж моавитяни кували ізраїльтян, чинили грабіжницькі набіги. Будь-яка війна, особливо в ті часи, завжди супроводжувалася жорстокістю. Давид був не просто людиною, а царем, змушеним вести війну. Він був сином свого жорстокого часу. Але той факт, що через деякий час після його смерті моавитяни знову відновили свою незалежну державу, свідчить про те, що геноциду щодо моавитян він не вів.

Тривалішою була боротьба з арамеями. Арамеї були одним із семітських племен, котрі наприкінці II тисячоліття до Р. Х. проникли в Сирію з аравійських пустинь, підкоривши місцеве населення не тільки політично, але й культурно. З часом арамейська мова стала мовою міжнародного спілкування в Сирії і Палестині. На завойованих сирійських землях вони створили ряд незалежних і вельми агресивних царств. Їх гніт був дуже тяжким для місцевого населення. «Завойовники забирали у підкореного населення худобу та інше майно, тим самим ставлячи його у повну залежність від себе. Особливо нестерпним було становище підкореного трудового населення під час війни, коли для сплати данини дівчину віддавали за вівцю, чоловіка — за одягу. Такою була тяжка доля

осілого населення... у всіх арамейських царствах», — читаємо у «Всесвітній історії». Правителі арамеїв були вельми амбіційними, прагнули підкорити своїй владі весь регіон. Але цьому перешкоджала зміцніла при Давиді Юдея.

Цар арамейської держави Цова Гадад'езер, уклавши попередньо союз з давнім ворогом Ізраїлю — державою Аммон і Дамаском, вступає з Давидом в тривале воєнне протистояння. Перше ж зіткнення між арміями цих царів відбулося в Зайорданні і було ініційовано аммонітянами. Коли армія Давида вторглася в Аммон, його жителі покликали на допомогу арамеїв, в тому числі й Гадад'езера.

Через ці території проходив дуже важливий торговельний шлях, володіння яким давало можливість контролювати значну частину торгівлі з Аравією і Єгиптом. І не лише Давид прагнув захопити його. Гадад'езер також, очевидно, вирішив скористатися проханням аммонітян, щоб закріпитися в цьому регіоні. Однак вони зазнали поразки від полководця Йоава (2 Сам. 10:6-14). Слідом за цим виступив сам Давид на чолі всього війська і остаточно розбив аммонітян (2 Сам. 12:29). У результаті Давид встановлює контроль над південною частиною одного з найважливіших торговельних шляхів Передньої Азії. Аммонітський цар Ганун, що покликав на допомогу Гадад'езера, був скинутий, а на його місце Давид посадив його брата Шову, як видно із порівняння двох текстів (2 Сам. 10:2 і 17:27). Чи зберіг Шова царський титул, невідомо.

Прибувши в підкорену столицю Аммону — Раббу, Давид «взяв... корону з голови їхнього царя, а вага її — талант золота, та дорогий камінь, і... поклав її на свою голову» (2 Сам. 12:30). Потім було розбите Едомське царство зі своєю неприступною столицею-фортецею Петроу, де тепер стояли юдейські охоронні загоны.

У часи Давида Ізраїль став найсильнішою державою Передньої Азії. При цьому Давид не змінив свого характеру, визнавав вимоги справедливості і при судових рішеннях дотримувався їх. У ці доленосні для країни часи цар не забув обіцянки, яку колись дав своєму найкращому другові Йонатану, сину Саула.

Як правило, прийшовши до влади, представники нової династії знищують всіх нащадків старої, щоб почуватися впевнено на престолі. Більше того, не лише представників старої, а й своєї власної. Так, наприклад, хан Золотої Орди Бердибек, перш ніж вступити в 1358 році на престол, задушив свого батька хана Джанибека, а потім наказав вирізати всіх своїх братів, наймолодшому з яких було ледь більше року. Дочка Петра Великого Єлизавета Петрівна, захопивши престол в 1741 році, вчинила трохи «гуманніше». Вона просто ув'язнила у фортеці скинутого однорічного імператора Івана VI, де він і провів майже 30 років свого життя, поки його не вбив охоронець.

Давид не пішов ні тим, ні іншим шляхом. Він возвеличив Мефібошета. І справа не в тому, як пояснює дехто, що внук Саула був хворим і, отже, нічим Давидові не загрожував. Давид завжди дивився на Бога. І ще він завжди пам'ятав свої обіцянки.

А чи виконуємо ми свої обіцянки? Чи не забуваємо про них, не встигнувши їх проголосити? Адже забудькуватість інколи багато чого коштує і приносить немало сліз. Поки Давид дивився на Бога, усі спроби диявола перетворити його на свого духовного манкурта розбивалися вщент.

ПАМ'ЯТАЙМО НАСТАВНИКІВ НАШИХ

16 листопада зупинилося серце служителя Божого, пастора церкви ХВЄ з м. Тернополя на вул. Довженка, 4, члена обласної пресвітерської ради Олексія Степановича Яцюка (1948 р. н.). Завжди привітний, уважний до інших, він подавав приклад християнського життя і служіння.

Сьогодні ми сумуємо разом з їхніми рідними і близькими, співчуваємо їхнім сім'ям, родинам і церквам, але мине час, і ми всі разом радітимемо у славі Господа. Отож потішаймо один одного цими словами!

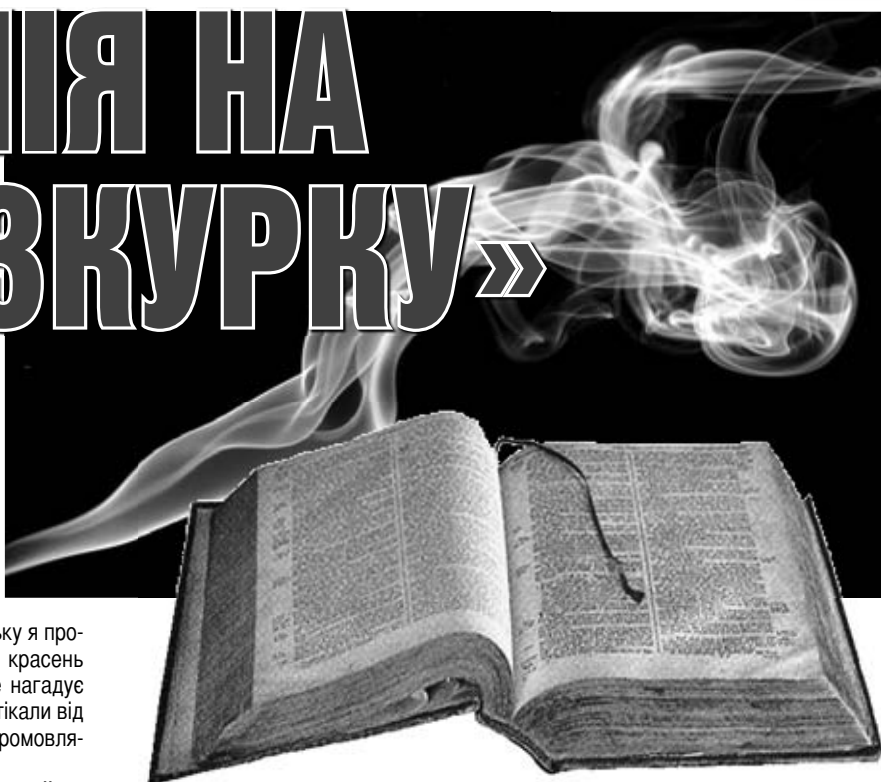

17 листопада пішов до вічного дому знаний благовісник із міста Кременя на Тернопільщині Олексій Юхимович Руденький (1927 р. н.). Брат Олексій мав особливе помазання від Бога свідчити людям про Христа.

БІБЛІЯ НА «РОЗКУРКУ»

Скрутивши цигарку й глибоко затягшись, приліг і від нічого робити почав читати сторінку, яка мала йти на наступну самокрутку: «Отже, не журіться про завтрашній день, бо завтра за себе само поклопочетесь. Кожний день має досить своєї турботи». Читав і очам своїм не вірив. Та це ж слова з тюремного чи навіть зі злочинського устатку. Це ж у нас, у зеків, блатних, мати власність про запас осудливо. Злочинська ідеологія практично декларує відмову від власності. Справжній злочин ніколи не краде про запас, не відкладає на завтра. «Украв, випив, сів», — говорив Леонов у фільмі «Джентльмени удачі». Злочин у законі — ідеал блатного світу — взагалі не має мати власності. Тому справжній, «правильний» злочин ніколи не перестав ним бути й не зав'язує зі своїм ремеслом. Справжній злочин — це воїн, завжди готовий якщо не до смерті, то до тюрми. Тому й цінне життя у всіх його проявах і не відкладає його на завтра. Адже в будь-яку хвилину може статися несподіваний виверт...

Надалі я вже з цікавістю читав Євангеліє від Матвія і був дуже здивований: закони Божі більше нічим не нагадували злочинські, навіть кардинально від них відрізнялися. Але я не міг з ними не погодитися. Серце приймало їх беззастережно. Невже в цьому світі хтось живе за цими законами? Але ж чому ні? Нині я живу за законами зони, бо визнаю їх ліпшими, чеснішими й справедливішими, ніж закони суспільства. Та чи багато людей знає про їхнє існування?

Читати я любив. Але це було примною тратою часу. З Євангелієм усе було інакше. Я відчував, що стою на порозі якогось дивного, незбагненого для себе відкриття. Упродовж місяця читав і роздумував над сторінками Євангелія. Слово дедалі більше проймає мене. Кожен день відкривав нові цінності. Це був набагато вищий ідеал, аніж зеківські поняття. Чомусь саме тепер з усією очевидністю розкрилися речі, які знав і до того, але волів не звертати на них увагу. Романтичні зеківські закони — зваблива приманка для новачків. Насправді вже давно ніхто їх не дотримується. І передусім авторитетні злочинці. Вони давно стали великими капіталістами, бізнесменами. Співпрацюють із міліцією. Направо й наліво закладають своїх. Полізли навіть у політику...

Про скрунені сторінки Біблії я згадував як про втрачений скарб. Відколи став читати цю дивну книгу, намагався жити так, як того вимагав Христос. Хоча сам розумів, що це лиш гра. Я грав роль християнина. Сюжетів у Євангеліях було більш ніж достатньо.

Я пробував бути добрим самарянином. Чим міг, допомагав співкамерникам, оминав азартні ігри, розпусту, воював зі своїм язиком. Гра була надзвичайно цікавою, і я помаленьку в неї втягувався. Уже й кореші почали кепкувати з мене, але не надто, бо добре пам'ятали мої кулаки, які раніше я не соромився пускати в хід.

В істинності Святого Письма я ні хвилини не сумнівався. Сумнів мій лежав у цілком іншій площині: чи живуть християни згідно з Євангелієм? Ті, яких я знав, не жили. Зрештою, як і в зоні, далеко не всі живуть «за поняттями». Звичайно, зону я знав набагато ліпше, ніж світ віруючих людей. Тих, що декларували себе віруючими, знав лише декілька. Тому поставив собі завдання про тих християн усе детально розвідати.

Того разу в світлицю прийшов із запізненням і мусив притулитися біля дверей. Щоразу більше людей приходило слухати Слово Боже. Проповідник говорив просто. «Можливо, це я так сприймаю, бо трохи ознайомився з Письмом», — майнула думка. Проповідник розказував про покаєння як перший крок християнського життя.

— Згідно із законом, який визначив Бог, жоден гріх минулого не може бути забутий, доки людина не заплатить за нього сповна. Коли вбивця, приховавши свій злочин, провадить чесне життя протягом десяти років, він усе одно буде суворо покараний, якщо його викриють. Хоча він нікого не вбив за ці десять років, закон продовжує вважати його вбивцею.

Звичайно, це я розумів. Навіть дивно було, що проповідник так довго тлумачить те, що само собою зрозуміло. Хіба можуть люди жити таким хибним уявленням, що

досить намагатися відповідно жити в майбутньому, щоб загладити помилки минулого.

Чим довше говорив проповідник, тим знайомішим мені видавався. Можливо, я впізнав би його швидше, але серед знайомих ніколи не мав жодного священнослужителя. Здаля він виглядав на мого «подельника» Романа. Потихеньку я пробрався вперед. Звичайно, той красень у білій сорочці з краваткою не нагадує кореша, з яким ми різали мак і тікали від погоні. Але внутрішнє відчуття промовляло: «Це таки він, Роман».

«Горила», — тихенько покликав я його після проповіді. Той одразу повернувся. Так, то таки був він! На обличчі розлилася дружня усмішка: «Привіт, братані!». — «Я довго вагався, ти це чи не ти, — зізнався я. — Чи ти, бува, не операцію пластичну робив?».

«Найкраща операція — це вода і здоровий спосіб життя, — розсміявся він. — Ми ж із тобою божували. Замучені наркотиками, жили в бозна-яких притонах, місяцями не бачили води...»

Час перебування в зоні був лімітований. І Роман-Горила пообіцяв, що обов'язково прийде на особисту зустріч.

Усю ніч мені не давали спокою думки. Зірвиголова був, заводдяка, за зілля готовий на все. Такі своєю смертю не вмирають. І на голці сидів років десять. А дивні, зісковив. Та не просто зісковив. Я бачив багатьох, які зіскакували. То були люди розчаровані, схильні до депресій. А Роману не просто вдалося оминути смерть, він ніби народився наново! В очах блиск! А говорити як! Заслухаєшся. Раніше ж більше гарчав. Це його не за статурою, а за звичини рик колись нарекли Горилою. Невже чудеса, про які читав у Євангелії, відбуваються й нині?

Для мене це було риторичне запитання. Відповіддю був Роман. Я мав принаймні одну втішну думку: коли це вдалось Романові, який упав набагато нижче, то чому б не вдалось мені?!

Коли мене вели коридорами в кімнату зустрічей, я дуже хвилювався. Хоча страхи мої були даремні. Приятель розпочав без зайвих вступів:

— Я лежав на детоксикації. Вже третя крапельниця, а я все не можу відійти, раз у раз непритомнію. Враження таке, що я то покидаю тіло, то повертаюсь у нього. Такого зі мною ще не бувало. Злякався не на жарт. Смерть того разу була вже не близько, а поряд зі мною.

Я помітив, що в палату зайшли кілька чоловіків і закупилися біля ліжка якогось «доходяги», як називали його медсестри. Спочатку тихо, а потім щораз голосніше почали молитися. Це не були канонічні молитви. Вони зверталися до Бога своїми словами, пристрасно Його прославляли та так палко молилися за свого брата, що в мене виступили на очах сльози.

«Бог, якщо Він є, не може не почути такої молитви», — подумав я. Ще я чув слова, яких не розумів, яких ніколи не чув. Тому злякався ще більше, вирішив, що маю.

Коли вони збиралися йти, я підкликав їх до себе:

— Братани, мені дуже погано. Ліки, здається, уже не діють, помоліться за мене...

Той, хто вів зі мною розмову, запитав:

— Чи ти віриш в Бога?

Сказав, що вірю, бо хрещений.

— Чи хочеш покаятися у своїх гріхах?

— Як треба каятися? — запитав я, розуміючи, що каяття — це якийсь складний ритуал, до якого я не був готовий ні морально, ні фізично. На той час я ледь ворушив язиком.

— Чи справді маєш тверде рішення покинути гріх?

Я кивнув головою.

— Чи хочеш зректися своєї волі й жити волею Господа твого?

Я знову впевнено кивнув, бо бачив, до чого привела мене моя воля.

— Господь врятує тебе, але ти мусиш змінитися, — сказав він.

Сказати щиро, я не цілком збагнув зміст сказаного, та з'ясовувати сил не було. Не знаю, чому, але душа пристрасно бажала молитви, хоча до того ніколи свідомо я не звертався до Бога. Не знаю, скільки тривала молитва, я почувався малим, нічемним і немічним. Молитись не міг, лиш плакав і повторював: «Так, Господи!».

Коли вони пішли, моя подушка була мокрою від сліз. Здається, я виплакав ліміт сліз, що був розрахований на все моє життя. Після цього заснув. Господь подарував мені сон. Тиждень до цього я, фактично, не спав, міцні сновидіння радше запаморочували свідомість. А тепер проспав увесь день і всю ніч міцним сном, без сновидінь. Коли прокинувся, подушка ще була мокра. Та голова була ясна, як ніколи раніше. Щось відбулось зі мною. А от що? Життя повернулось. Після детоксикації таке повернення відчував не раз. Та цього разу воно подарувало світлу радість.

Ейфорія тривала недовго. Життя врятоване. Що далі? І головне — куди? Я втратив сім'ю, батьки теж давно від мене відмовились. Я цілком щиро вирішив покінчити з наркотиками. Та як це зробиш, коли з лікарні одна дорога — у притон.

Усе, що відбувалось далі, можна окреслити одним словом — чудо. До мене далі приходили брати. Тепер я вже знав, що вони з євангельської церкви «Гетсиманія». Принесли мені Біблію, іншу християнську літературу, молилися за моє остаточне звільнення й оздоровлення. Один із братів запропонував після виписки з лікарні пожити в нього.

Я спершу давав, що нам буде некомфортно, адже в нього дружина й двійко дітей, а всього дві кімнати. Та дуже швидко збагнув, що Господь приділив мені в найкраще для мене місце. Я міг щодень бачити взаємини християнської родини. Як усе це відрізнялося від того, що було в мене!

Я почав відвідувати церкву. А ще брат взяв мене у свою бригаду — вони займалися квартирними ремонтами. І я навчився непогано класти керамічну плитку.

За рік уперше наважився відвідати свою колишню сім'ю. Кажу «наважився», бо лише тепер усвідомив, які прикроці їм чинив. Усе, за що можна було виручити бодай якусь копійчину, виносив із хати. Якось раз виніс пальто і чоботи дружини, і вона на ранок не мала в чому вибігти, аби купити дитині молока. Це далеко не єдиний і не найгірший випадок. На всі ж її докори відповідь була одна — кулак. Я не сподівався на широку розкриті обійми, на те, що вибачать. Хіба можна вибачити загублену молодість, вічні образи, поламає, сплюндроване життя?

Почуття вини так гнітило, що я ладен був крізь землю провалитися. Був би щасливим, коли б указали на двері, я б не мусив відкривати рота. Залишив би

гроші, що заробив у бригаді, і чкурнув, аби не бачити їхніх очей, не чути осудливих слів. Хотів забути, викреслити цей період зі свого життя. Піти до дружини змусив мене мій друг, якого тепер називаю братом: «Коли каєшся, мусиш виправити всі помилки, які тільки вдасться».

Я чекав осуду, люті, презирства. Натомість угледів на обличчі дружини лиш щире здивування. Доньки не було. Дружина посадила мене за стіл, сіла навпроти і плакала. Таке й уві сні наснитись не могло. Я сидів, мов на розпеченому вугіллі, поривався встати, та дружина всаджувала назад силоміць і плакала, плакала...

Нарешті я відважився погладити її по голові. А вона сказала:

— Скільки гірких сліз я виплакала. А тепер з радості плачу.

Саме в ту хвилину відчув я велику силу покаєння. Перед дружиною я був, як блудний син перед своїм батьком. Дружина прощала мені без словесних докорів. Прощала, як батько своєму блудному синові. Уночі вона сказала: «Це найбільше чудо, яке міг сотворити Бог». Вона й на мить не сумнівалася, що на мені спочила рука Божа, хоча про Бога я нічого не розповідав... Тепер ми живемо душа в душу.

З доброї сотні почуттів за життя історій, які у зоні розповідають з особливим смаком, жодна не вплинула на мене так, як ця. Роман давно перестав говорити, а я все сидів, не в змозі позбутися чару.

— Слава нашому Господу! — несподівано для себе проголосив.

— Амінь! — Роман міцно обійняв і пригорнув мене. — Молися, брате, і живи в Слові. Я тебе незабаром навідаю.

Тиждень, що ми не бачилися, посіяв сумніви. Я ще не усвідомлював, чиїх рук це справа — сіяти зерна сумніву, будити недовіру. Я мало не впав у депресію.

Мій стан шокував Романа:

— Скажи іще: спише, ворота відкриє.

— Шкода, що ми зустрілися надто пізно.

— Як розуміти твій жаль?

— Можливо, коли б зустрілися швидше, я б не потрапив у зону. Мені ще рік тут кантуватись. Це лиш на початку Божі настанови здались мені схожими на «поняття». Насправді ж усе не так. Боюсь, що в зоні мої добрі наміри зійдуть нанівець. Не мені тобі казати, що означає в зоні протиставити себе всім...

— Друже, ти тільки повір! Ісус і тут звільнить тебе.

— Скажи іще: спише, ворота відкриє.

— Невже ти не розумієш, що воля не дасть тобі звільнення. Тобі передусім треба звільнитися від себе самого, від гріха, від наркотичного узаалежнення. Не трать дорогоцінного часу. Кайся і проси! Ти передовсім невільник гріха. Коли Ісус звільнить тебе, справді станеш вільним.

Коли в тюрму прийшов священник, зголосився на розмову з ним.

— Отче, я б хотів покаятися. Та чи це для мене можливо? Я от скурих свою Біблію... Для вітих мені залишилися лише сторінки Євангелія...

— Можеш уважати себе щасливим серед смертних. Музикант у комуністичній

країні зміг повернутися завдяки лише одній сторінці, вирваній із Біблії. Хірург у Португалії, повернувшись дощового дня додому й знайшовши клаптик сторінки з Біблії, що прилип до його черевика, прочитав його й покався.

Знаєш, сину, можливо те, що ти скурих Старий Заповіт, було провидінням Божим. Може, це надто відважна думка, бо ж відомо, як ми шануємо цю святую книгу. У храмі її опрацюють у дорогий оклад і цілують перед тим, як читати. Старий Заповіт — це мірило, за допомогою якого людина визначає, яка вона грішна. Закон засуджує, але не повертає. Він вимагає, але не змінює людину. Тобі Господь відкрив те, що було тобі в ту хвилину найпотрібніше. Можеш стати вільним зараз. Покайся. Бо коли не покаєшся, то загинеш.

І сталося немислиме. Я почав дякувати Богів за те, що потрапив в ув'язнення. Бо тут тут змів пізнати Його. Треба було потрапити в зону, аби відкрити для себе цю велику істину.

Багато що довелося переглянути в житті. Я думав, що найнебезпечнішою для мене буде зустріч із наркоманами. І вирішив обходити їх десятою дорогою. Вийшов все з точністю до навпаки. Бо реабілітацію, як мене переконали, найліпше проходить серед людей, які вже побували в наркотичному пеклі. Ми найкраще можемо підтримати один одного у важкі хвилини, а їх у житті багато.

Я став членом євангельської церкви «Гетсиманія», де пастор, диякони, та й мало не всі віряни — колишні наркомани. Там познайомився з місією Гедеонович братів. Коли прочитав, що мета організації лише одна — безплатне поширення Святого Письма в навчальних закладах, лікарнях, військових частинах, відділках міліції, виправних закладах та готелях, то відразу зрозумів, що це моє! Саме гедеонівську Біблію я колись скурих...

Пригадую одну з перших акцій, у яких взяв участь. Діти в дитячому розподільнику мали вигляд маленьких вовченят, готових учепитися в будь-кого. Та ми все ж розпочали євангелізацію. Звучить звістка про спасіння, а на обличчях байдужі саркастичні посмішки, зухвалі погляди. «Господи, — подумав я, — навіть у тюрмі я не зустрічав стільки цинізму!». Якби я був сам, то, напевно, відступив би. Але один з братів почав розповідати про любов до своїх дітей, про те, як лише завдяки любові зумів їх витягти з важких життєвих перипетій. А Божа любов набагато більша й глибша. Який би переступ ти не вчинив, як би низько не впав, Бог продовжує тебе любити. Бо Божа любов — безумовна. І тут одна дівчинка, що поводитися найзухваліше, раптом заплакала. Вона розказала скорботну історію свого дитинства, вилила в сльозах весь біль дитячого серця, усю образу за сплюндроване жорстокістю дорослих життя. Мати померла. Батько-пияк продав її циганові. Вона була згвалтована, принижена й побита. І озлобилася на цілий світ. Але Дух Святий торкнувся серця цієї дитини. Рясні сльози змивали маску зухвалої героїзму.

Тут і я відкрив їм своє серце. Після офіційної частини зустрічі дітлахи оточили мене тісним кільцем, розпитували, чому, підсвіши на наркотик, уже не можеш його покинути... На жаль, мало не для усіх це була насущна проблема.

Справжнім випробуванням для мене було відвідати тих сіл, де ми колись вирізали селянські посіви маку. Пам'ятаю кожне обійстя, кожне поле, де мішками зрізали молочної стиглості маківки.

— Низько схилия перед вами голову, — так починав свою проповідь. — Я той, на кого сипалися колись ваші прокльони. Нині я тут, аби сіяти Боже слово, те Слово, яке мене, грішного, схаменуло, врятувало від в'язниці й від смерті.

Каяття перед людьми, яким колись запліднювало зло, несли душі жадає очищення. Грішник, який кається, розтоплює і затверділі людські серця. У час таких зустрічей приходили на думку слова, що наша душа — християнка. Люди прощали з радістю, ніхто не прагнув помсти, не тримав зла на грішника, що розкався. Не знаю як, але це був акт взаємного очищення.

Славію Тебе, Господи, і дякую за все.

Ю. К.

ЧОМУ ЛЮДИ СТАЮТЬ ЖЕРТВАМИ ЛЖЕВЧИТЕЛІВ?

Усвідомивши своє справжнє походження і свою причетність до божества, людина починає дорогу повернення у свій «справжній дім» через набуття особливого знання і різних практик.

У цьому вченні втілення, смерть Ісуса на хресті за гріхи людства і Його воскресіння були просто не потрібні. Адже Його завданням було лише принести людям особливе знання. Друге пришествя Христа в цій системі також зайве: адже Христос вже приніс істинне знання, і повертатися Йому нема чого. Воістину, ці люди відреклися від Господа, «що викупив їх» (2 Петр. 2:1).

Поняття гріха гностики відносили на рахунок невідання людини і її матеріального тіла. При цьому їх етичні уявлення розвивалися, знову ж таки, залежно від особи вчителя, у двох зовсім різних напрямках. Декотрі вчили найсуворішому аскетизму, подоланню впливу гріховної матерії, тоді як інші, навпаки, запевняли, що гріх ніяк не зачепить божественного духа, і тим самим заохочували будь-які форми тілесних втіх. Дуже часто такі вчителі виникали в самій громаді віруючих, рідше вони зваблювали християн, приходячи ззовні.

Людей, котрі йшли за ними, можна охарактеризувати так: по-перше, вони були незрілі у вірі, по-друге, це раби своїх бажань. Тому їх легко можна було звабити обіцянкою особливого знання

Більшу частину свого другого послання апостол Петро присвятив опису лжевчителів. Він говорить, що вони «зваблюють душі незміцнені» (2:14). Передусім вони обіцяли своїм слухачам «волю» (2 Петр. 2:19) — волю, яка приходить через знання. І тут легко помітити аналогію з тим, що сталося в Едемському саду. Диявол говорив з Євою про заборонені плоди з дерева пізнання добра й зла, які дають знання, після чого вона «побачила... що дерево добре на їжу, і принадне для очей, і пожадане дерево, щоб набутти знання. І взяла з його плоду, та й з'їла, і разом дала теж чоловікові своєму, — і він з'їв» (1 М. 3:6). Так само, як диявол використав в ролі приманки знання, лжевчителі обіцяли «спасительне» знання неутвердженням у християнській вірі людям. І ці люди починали самі перекручувати Святе Письмо на догоду своїм бажанням і на власну загибель (2 Петр. 3:16).

На жаль, люди не винесли уроків з історії: подібне можна зустріти й сьогодні. Одного разу я їхав зі своїми друзями в переповненому київському трамваї на недільне зібрання. Ми навчалися тоді в біблійному інституті і негослосно обговорювали якесь суперечливе богословське питання. Щоб закінчити суперечку, я сказав, що приїде викладач, якого ми всі поважали, ось він нас і розсудить. Чоловік середніх років, що стояв поруч, раптом втрутився в нашу розмову: «Лише Бог нас розсудить!». З цим важко було не погодитися. Тоді він зробив ще кілька зауважень, з якими погодився б кожен християнин. А потім розповів, що їде на хрещення (а була зима), яке на Дніпрі буде звершувати «отець Олександр». Я подумав, що цей чоловік — православний. Однак він сказав, що раніше відвідував громаду адвентистів сьомого дня, звідки його вигнали за те, що він «почав проповідувати вільну любов». І на мене наче відра холодної води вилили. Думаю, у моїх супутників були такі ж відчуття. Антрохи не збентежившись, цей чоловік почав розповідати, що Біблія переповнена сексуальною тематикою, і наводив настільки вульгарні тлумачення деяких добре знайомих християнам текстів, що мені не хотеться ці тлумачення навіть згадувати.

На щастя, їхати разом нам довелося недовго. Пізніше я дізнався про існування релігійної групи «Сім'я», або «Діти Бога», в якій можна було зустрітися з

такою практикою і до котрої, очевидно, належав той чоловік. Я вдячний Богові за те, що ми були досить утверджені в християнському вченні, щоб побачити облуду в його словах. Але співчуваю тим людям, котрим ще доведеться з ним зустрітися, особливо якщо вони не тверді у вірі.

Отже, потенційна здобич лжевчителів — це люди, які не зміцнені в вірі. Таких людей характеризує також цікавість до різних вчень. З тим самим інтересом і ретельністю, з якими вони могли досліджувати християнське вчення, вони можуть вивчати доктрини якої-небудь релігійної групи чи культу. Іншими словами, ці люди відкриті для різних вчень. Часто вони не можуть приєднатися до якоїсь визначеної церковної громади і відвідують то одне, то друге, то третє зібрання. Вони нагадують жителів Афін, про котрих в Діях сказано, що вони «нічим іншим радніш не займалися, як аби щось нове говорити чи слухати» (17:21). А ще нагадують людей, які слухали Симона-ворожбита (Дії 8:10), кажучи: «Він — сила Божя, що зветься велика!».

Тому апостоли попереджували, щоб віруючі «не були... малолітками, що хитаються й захоплюються від усякого вітру науки за людською оманю та за лукавством до хитрого блуду» (Еф. 4:14).

Вченню гностиків про таємні знання апостол Петро протиставляв зростання «в благодаті й пізнанні Господа нашого й Спасителя Ісуса Христа» (2 Петр. 3:18). Автор Послання до євреїв перекоує своїх читачів не захоплюватися «всілякими та чужими науками» (Євр. 13:9). І свого учня Тимофія апостол Павло попереджає про те, що «від віри відступляється дехто в останні часи, ті, хто слухає духів підступних і наук демонів» (1 Тим. 4:1).

Таким чином, жертвами лжевчителів стають передусім люди, не утверджені у вірі і відкриті для всякого роду вчень. Звісно, це зовсім не означає, що не можна досліджувати вчення, які суперечать Біблії, щоб протистояти їм. Однак таке дослідження має сенс лише тоді, коли ми турбуємося про спасіння чийсь душі, а не просто хочемо доказати комусь свою правоту чи інтелектуальну перевагу.

Лжевчителі зваблюють обіцянкою задоволення бажань

«Настане бо час, — говорить апостол Павло, — коли здорової науки не будуть триматись, але за своїми пожадливостями виберуть собі вчителів, щоб вони їхні вуха влещували. Вони слух свій від правди відвернуть та до байок нахилияться» (2 Тим. 4:3-4).

У цих словах звертає на себе увагу критерій, за яким люди вибирали вчителів: їхні власні забаганки. Слова «за своїми пожадливостями», які вжив апостол Павло, асоціюються з низькою й аморальною поведінкою. Це може означати також будь-яке сильне бажання, яке не перебуває у згоді з волею Божою. Ймовірно, саме таких людей мав на увазі Ісус, коли казав, що серця деяких подібні до тернистого ґрунту, на який падає Його слово: «А між терен посіяне, — це ті, що слухають слово, але клопоти цьогосвітні й омана багатства та різні бажання ввійдуть та й заглушують слово — і плоду воно не дає» (Мр. 4:18-19).

Отож, ці люди вибрали собі вчителів, які говорили те, що вони хотіли слухати, що було співзвучне з їхніми власними бажаннями, хоча й суперечило бажанням Бога. Проповідник Пол Вошер дав таке визначення лжевчителів: «Лжевчителі — це суд Божий на тих, хто бажає того ж, чого бажають вони».

Лжевчителі знають, чого хочуть ці люди, тому що самі вони бажають того ж самого. І це не пов'язано з Богом. Це пов'язано з турботами віку цього, зі спокусою багатством та іншими пожад-

ливостями. Апостол Павло попереджав римських християн: «Тож нехай не панує гріх у смертельному вашому тілі, щоб вам слухатись його пожадливостей» (Рим. 6:12).

Але зведені люди дозволили гріху панувати в їх житті. Колись вони, за словами апостола Петра, уникали «нечистоти світу через пізнання Господа й Спасителя Ісуса Христа» (2 Петр. 2:20). Але в якийсь момент вирішили помянути Господа на іншого пана — своє власне бажання. І одні стали вчителями, а інші — слухачами.

Апостол Петро говорить, що неправдиві пророки спокушували свої жертви «словами облесними» (2 Петр. 2:3). Тобто лжевчителі користувалися християнською лексикою, але ці слова не відображали апостольського вчення. Описуючи відступників, апостол Павло говорить, що вони мають вигляд благочестя, але сили його зреклися. І продовжує: «До них бо належать і ті, хто пролазять до хат та зводять жінок, гріхами обтяжених, ведених усякими пожадливостями, що вони завжди вчать, та ніколи не можуть прийти до пізнання істини» (2 Тим. 3:6-7). У ті часи жінки займалися лише домашнім господарством, у них було багато вільного часу, щоб відвідувати зібрання. І деякі з них ставали жертвами лжевчителів. Звичайно, лжевчителів цікавили, у першу чергу, заможні жінки.

Єпископ Іриней Ліонський, що жив у II столітті, розповідає про одного такого лжевчителя на ім'я Марк: «Він найчастіше має діло з жінками, причому з франтуватими, зодягненими в багрянцю, найбагатшими, улесливо кажучи їм: «Хочу віддати тобі свою благодать, тому що Отець завжди бачить ангела твого перед лицем Своїм... Відкрий уста і пророкуй». Коли ж жінка відповідала: «Ніколи я не пророкувала і не вміла пророкувати», тоді він, роблячи якісь заклинання, вдруге говорить: «Відкрий уста свої і говори, і ти будеш пророкувати». І жінка, розігрівшись душою від очікування того, що сама буде пророкувати, відважується говорити. Говорить абсурд, все, що заманеться, пусте і нахабне. І відтоді вважає себе пророчицею, дякує Марку, що дав їй від своєї благодаті, і старається відплатити йому не тільки майном (через що він і зібрав великий маєток), а й тілесним спілкуванням, бажаючи в усьому мати єдність, щоб скласти одне з ним».

Апостол Павло говорить, що прихід антихриста, «за чином сатани — буде з усякою силою й знаками та з неправдивими чудами, і з усякою оманю неправди між тими, хто гине, бо любови правди вони не прийняли, щоб їм спастися. І за це Бог пошле їм дію обмани, щоб у неправду повірили, щоб стали засуджені всі, хто не вірив у правду, але полюбив неправду» (2 Сол. 2:9-12).

Бог карає цих людей тим, що віддає їх на волю власних бажань і пожадливостей. Бог хоче, щоб всі люди спаслися, але, відкинувши Божу правду, ці люди відкинули і можливість свого спасіння.

Як не стати жертвою лжевчителів

Апостол Юда, котрий присвятив своє коротке послання тому, щоб вберегти віруючих від лжевчителів, закінчує його так: «А ви, улюблені, будуйте себе найсвятішою вірою, моліться Духом Святим, бережіть себе самих у Божій любові, і чекайте милости Господа нашого Ісуса Христа для вічного життя» (Юд. 20-21). Апостол вчить, що для того, щоб не стати жертвою лжевчителів, треба перебувати у спільності з Богом. Бо Він єдиний, «... Хто може вас зберегти від упадку і поставити перед Своєю славою непорочними в радості...»

С. К.

ХТО ТВІЙ БОГ?

Уявімо ситуацію: людина при смерті, їй залишилося кілька годин життя. Однак, за висновком лікаря, є один-єдиний засіб, скориставшись яким, можна врятувати життя цієї людини. І хто би в цій ситуації не погодився прийняти засіб, який повернув би до життя?

Євангеліє розповідає про одного багатого юнака, який вийшов назустріч Ісусу, впав перед Ним на коліна і сказав: «Учителю Добрий, що робити мені, щоб вспакувати вічне життя? Ісус же йому відказав: «Чого зवेश Мене Добрим? Ніхто не є Добрий, — тільки Сам Бог!» (Лк. 18:18-19). І далі Христос говорить: «Знаєш заповіді: «Не чини перелюбу, не вбивай, не кради, не свідкуй неправдиво, шануй свого батька та матір». А він відказав: «Усе це я виконав від юнацтва свого!».

Як почув це Ісус, то промовив до нього: «Одного тобі ще бракує: Розпродай усе, що ти маєш, і вбогим роздай, — і матимеш скарб свій на небі, Вертайся тоді та й іди вслід за Мною!» (Лк. 18:20-22). І як зреагував на ці слова юнак? «А він, коли почув це, то засмувався, бо був вельми багатий» (вірш 23).

Які вражаючі слова! «Одного тобі ще бракує...» Не було б дивно, якби Лікар душ людських сказав: «Друже мій, багато тобі ще бракує...» Але вражає якраз те, що Христос сказав юнакові: «Одного тобі ще бракує...» Маючи це одне-єдине, він би отримав те, чого так прагнула його душа — вічне життя з Богом.

Цей юнак був культурним, освіченим, добре вихованим. Не дивно, що «Ісус же поглянув на нього з любов'ю...» (Мр. 10:21). Звичайно, це не означає, що Ісус не любив би його, якби він був грішником, порушником всіх заповідей Божих. Адже саме любов до грішників спонукала Його зійти на нашу грішну землю і віддати життя Своє заради їх спасіння. Однак у цьому молодому чоловікові було видно щирість, відкритість, прагнення до того, що святе і вічне. І він вірив у Бога. А в Біблії сказано: «Догодити ж (Богові) без віри не можна. І той, хто до Бога приходить, мусить вірувати, що Він є, а тим, хто шукає Його, Він дає нагороду» (Євр. 11:6).

Віра завжди проявляється в дії. Інакше кажучи, віра без діл мертва. І в чому виразилася віра цього юнака? В Євангелії від Луки сказано, що він був «вельми багатий». Він був людиною високого морального і релігійного рівня. І ось, почувши, що Ісус проходить мимо, він поспішає Йому назустріч і падає перед Ним на коліна. Зауважте, що більшість священнослужителів того часу були вороже налаштовані проти Ісуса. Пам'ятаєте Никодима? Він був членом синадрию і знав, чим ризикує, якби відкрито наважився на розмову з Ісусом, тому вирішив зустрітись з Ним вночі.

А цей багатий юнак на очах в усього народу падає перед Ісусом на коліна і говорить: «Учителю Добрий, що робити мені, щоб вспакувати вічне життя?». Він не звернувся з цим питанням до визнаних рабів, а йде до Ісуса! Незважаючи на своє становище в суспільстві, своїм зверненням до Ісуса юнак визнає, що йому чогось не вистає, що є щось більше і вище, ніж все те, чого він досяг і чим володіє. Його цікавило питання життя вічного.

Звернувшись до Ісуса із запитанням про вічне життя, молодий чоловік цим визнав, що він не лише його не має, а й не знає, як його набутти. І тут ми бачимо його смирення. Адже він від юності засвоїв закон Божий, дотримується його заповідей, але разом з тим визнає, що не знає найголовнішого.

Хтось може сказати, що це не стільки смирення, як вихвалання, мовляв, всі заповіді виконав. Але юнак не вихвалявся, він сказав правду, бо інакше Христос довірив би йому в нещирості. І не випадково після того, як юнак сказав: «... це все виконав я ще змалку», ми читаємо, що «Ісус же поглянув на нього з любов'ю...» Це не було вихвалання, він сказав правду. І після цих слів одразу ж запитують: «Чого ще бракує мені?» (Мт. 19:20).

Він не був задоволений своїм життям. Не було миру, не було спокою в душі! Юнака не треба було перекопувати в тому, що є вічне життя, що зі смертю нічого не

закінчується, що душа безсмертна. І він падає перед Ісусом на коліна, знаючи, що юдею дозволено схилитися лише перед Богом. Цим він визнав божественне походження Ісуса Христа. Більше того, він звертається до Ісуса, називаючи Його «добрим», а словом «добрий» зверталися лише до Бога.

І тут Господь наче дорікає йому: «Чого зवेश Мене Добрим? Ніхто не є Добрий, — тільки Сам Бог!».

Як зрозуміти ці слова Ісуса? Христос стверджує, що Він справді Бог. І таким запитанням випробовує Свого співрозмовника. Мовляв, ти зрозумів, що ти сказав? Ти назвав Мене Богом. Якщо ти справді віриш тому, що Я Бог, тоді слухай, що Я скажу тобі: «Коли хочеш бути досконалим, — піди, продай добра свої та й убогим роздай, — і матимеш скарб ти на небі. Потому прихось та й іди вслід за Мною» (Мт. 19:21).

Хто, окрім Бога, міг пред'явити таку вимогу до людини? Хто, як не Бог, міг відповісти на запитання, чого не вистачало тому юнакові, щоб мати життя вічне?

Дорогі друзі, якщо Христос не став Спасителем і Паном вашого життя, то чим би ви не володіли, це не в змозі вас спасти. «Бо під небом нема іншого Імення, даного людям, що ним би спастися ми могли» (Дії 4:12).

Коли юнак почув відповідь Христа, він відійшов, зажурившись, бо великі маєтки він мав. Як страшно подумати, що щось одне може стримувати людину від вічного життя. І цим одним-єдиним є гріх. Попри своє нібито порядне життя цей молодий чоловік був не меншим грішником, ніж розбійник, котрий висів поруч з Ісусом на хресті. Гріхом багатого юнака було ідолопоклонство. А кому ми поклоняємося, тому й служимо. Точніше, кому служимо, тому й поклоняємося.

Як сумно, що людина може так близько підійти до Спасителя і не отримати спасіння. І скільки таких людей! Їм і на думку не спадає, що Бога нема, більше того, вони згодні з усім, чого вчить Слово Боже, вони й до церкви ходять, і Бога устами прославляють, але Ісус не панує на престолі їх серця. Вони, як і раніше, служать богу світу цього. Христос сказав: «Ніхто двом панам служити не може, — бо або одного зненавидить, а другого буде любити, або буде триматися одного, а другого знехтує. Не можете Богові служити й мамоні» (Мт. 6:24).

Закінчується історія з юнаком словами Ісуса: «Поправді кажу вам, що багатому трудно увійти в Царство Небесне».

Коли учні це почули, то здивувалися: «Хто ж тоді може спастися?». А Ісус сказав їм: «Неможливо це людям, та можливе все Богові».

А що, якби той юнак, кинувшись до ніг Ісуса, сказав: «Господи, Ти вимагаєш від мене неможливого, але прошу Тебе, допоможи мені. Я хочу, щоб Ти сів на престолі мого серця. Будь моїм Спасителем і Володарем!»... Якби він так вчинив, він одразу знайшов би те, чого шукала його душа. Але замість того, щоб прийняти Ісуса, юнак, зажурившись, пішов геть. Чи повернувся він знов до Ісуса, чи прийняв Христа як свого Спасителя і Володаря, ми не знаємо. Про це Євангеліє замовчує. Цілком можливо, що повернувся. У тому, що він опечалився, є щось обнадійливе.

У Біблії говориться про смуток, котрий веде до спасіння: «Бо смуток для Бога чинить каяття на спасіння, а про нього не жалуюмо, а смуток світський — чинить смерть» (2 Кор. 7:10). Неможливо, щоб, повернувшись до свого багатства, юнак не побачив його тепер в іншому світлі. Після зустрічі з Ісусом він не міг не відчувти порожнечу всього свого багатства. Так чи інакше, після зустрічі з Ісусом він вже не був тою людиною, якою був раніше. Душа, яка так близько підійшла до Ісуса, ніколи вже не знайде повного задоволення в тому, що може дати світ.

А наскільки близько до Ісуса підійшов ти, друже? Хто твій Бог?

МОЛИТВА ЗМІЦНЮЄ ДРУЖБУ

Дослідження, проведене Університетом Флориди, показало, що молитва за близького друга чи партнера у подружжя може привести до більш співчутливої та доброзичливої поведінки щодо партнера.

Результати важливі, тому що вони вперше показали, що партнери, за яких моляться, демонструють позитивні зміни у поведінці, повідомив Френк Фінчем, вчений та директор Інституту сім'ї Університету Флориди.

Крім того, об'єктивні дослідники вважають, що ті, хто практикує молитви за партнерів, проявляють більш позитивну взаємну поведінку порівняно з тими, хто не молиться за свого партнера.

Звіт цього дослідження свідчить, що учасники, які молилися за своїх партнерів, при обговоренні того, що зробив партнер, не засмучували і не сердили їх; партнери учасників, які молилися за них, більше прощали, ніж партнери

учасників, які щодня відчувувалися і не думали про них позитивно. Учасники, які молилися після образливої поведінки партнера, були більше поєднані зі своїми партнерами, ніж учасники, за яких молилися. Учасники, які молилися за близьких партнерів у дні конфлікту, показали вищий рівень співпраці й прощення, ніж у дні, коли такі конфлікти відбувалися, але вони не молилися.

«Ці результати підкреслюють потенційну перевагу молитви за партнера», — написано у звіті.

Донедавна соціологи не вивчали релігію, духовні дії і особливо молитву, каже Фінчем, незважаючи на те, що понад п'ять мільярдів людей (тобто 75% всього населення світу) сповідують якусь релігію.

«У США близько 90% населення молиться хоча б іноді, а молитва — це форма духовної активності, — зазначив Френк Фінчем. — І все ж ми дуже мало знаємо про її роль у дружніх стосунках. Це вперше об'єктивно задокументовано вплив молитви на такі стосунки».

НХС.

МІЦНА СІМ'Я

23 листопада в м. Кам'янці-Подільському Хмельницької області в домі молитви церкви в районі Підзамче пройшов обласний семінар на тему «Здоров'я та міцна сім'я».

У першій частині, яку розпочав Павло Валенчук, наголошено було зроблено на важливості правильної самооцінки у кожного з подружжя. Адже занижена самооцінка чоловіка чи дружини не раз стає перешкодою у побудові теплих стосунків. Лікар Андрій Євтушенко дав поради щодо того, як берегти здоров'я. Зокрема, він закликав уникати різного роду стресів, адже саме стрес послаблює імунну систему, і вона стає неспроможною боротися з хворобами та інфекціями.

Віталій Євтушенко, пастор церкви «Благодать» з м. Черкас, навчав правильно планувати бюджет сім'ї.

У заключному слові старший пресвітер обласного об'єднання церков ХВС Хмельницької області Ростислав Мурах наголосив на доцільності проведення заходів, де люди можуть отримувати цінну

практичну інформацію для щоденного життя. Під час семінару присутні мали змогу поділитися власним досвідом досягнення сімейного благополуччя.

Валентина Голдибан.

Відповідальна за жіноче служіння церкви «Світло Христове».
м. Кам'янець-Подільський.

БУТИ НОРМАЛЬНИМ, або ПРО НОВУ ЄВАНГЕЛІЗАЦІЮ

Знаю людей, у яких після кількох євангелізаційних зустрічей емоції зашкалили так, що вони тепер слово «Ісус» вживають просто для зв'язки слів. Очі світяться, а вони кричать: «Алілуя!», розмахуючи при цьому руками і б'ючись у груди. Мовляв, такий я був колись грішник — лаявся, курив, гуляв направо й наліво, а тут раз-два, пішов на молитовну зустріч — і все як рукою зняло.

Якби я була атеїсткою, то дуже сумніваюся, що на мене подіяла б така ейфорія, хоч я не тільки вірю в такі чуда, а навіть бачила їх на власні очі.

До чого я веду? А до того, що євангелізація від євангелізації суттєво відрізняється. Вийти на вулицю, аби говорити кожній зустрічній людині, що Бог дуже добрий і треба щодня молитися, — це ще не все. Більше того, інколи це навіть відлякує або дратує. Ходити теж треба вміти. І треба знати, що говорити.

Розмірковуючи над цим завданням, я пригадала слова апостола народів: «Нехай тільки так ходить кожен, як кому Бог признав, як Господь покликав його. І так усім Церквам я наказую» (1 Кор 7:17). Іншими словами, нехай кожен буде тим, ким він є, згідно зі своїм покликанням,

професією, статусом.

Я не вмію ходити по сусідах і розповідати їм про смерть і воскресіння Божого Сина. (Хвала і честь тим, які вміють це робити і роблять добре! Очевидно, мають таку харизму). Проте я можу сумлінно й чесно працювати, не закопуючи талантів, які дав мені Бог.

Я можу в тиші серця щодня благословляти своїх колег по роботі, свого шефа...

Я можу дуже відповідально ставитися до навколишнього середовища, природи, матеріальних благ, ба навіть власного тіла, не впадаючи при цьому

в фанатизм.

Я можу «намастити свою голову і вмийти обличчя» (Мт. 6:17), тобто привести себе до ладу, піти на концерт симфонічного оркестру, зачитуватися повістями класиків літератури, водночас до найменших дрібниць керуючись в усьому правилами совісті й перебуваючи у безустанному зосередженні на Бозі. Адже не можна зі світу робити монастир, сказав хтось.

А ще я можу до кожної людини ставитися як до когось виняткового, а не одного з багатьох. Влучно зауважив мій улюблений журналіст Андре Фросар, що «християнський Бог уміє рахувати тільки до одного» і що «Він є Богом, Який не займається «людськістю» (читай: масовкою), але конкретно людиною, з її ім'ям та прізвищем, що Йому не знайомі «касти», «партії» і «раси», лише особи — неповторні і єдині у своєму роді.

Можливо, перш ніж почати говорити про Євангеліє, я спочатку повинна навчитися слухати іншого, розуміти його проблеми, прийняти його таким, яким він є, полюбити не за щось конкретне, а без огляду на... А тоді він сам у мені зустріне Живого Бога?

Словом, я можу бути нормальною людиною і просто «пахнути Христом». А тоді моя щоденна «нова євангелізація» стане чимось невимусненим і звичним, як ранкова кава чи вечеря у колі найближчих друзів... І не виключено, що саме тоді вона буде найбільш автентичною та плідною.

Ірина Сашко.

ПОМСТА ПРИХОДИТЬ У ПОРВАНИХ ДЖИНСАХ

Я знаю, що існує якась змова — іншого пояснення тому, що відбувається, не знаходжу. Звичайно, змовники цього не визнають. Але між собою вони, зрозуміло, ведуть про це мову. Та ще й підсміхаються. Привабливість цієї змови полягає в тому, що вона може тривати вічно. Десь внесуть маленьку зміну, десь з'явиться нова ідейка — і так до безмежності.

Змовники — це модельєри і дизайнери, більшість з яких — геї. І вони прагнуть звести рахунок з суспільством. Після життя в підпіллі, після всіх злих жартів з естради на свою адресу гомосексуалісти зуміли вказати дорогу до краси. Настав час реваншу...

Я їх не звинувачую. Але невже вони повинні принижувати нас, нормальних людей, до такої міри? Як назве це історія? Кризою моди? Клоунським карнавалом? Чи просто помстою модельєрів-гомосексуалістів? Чи дізнаються майбутні покоління, що ж сталося насправді? Чи вони також будуть одягатися, як, даруйте, ідіоти, і радіти цьому?

Отже, модельєри-геї «верховодять» суспільним смаком в одязі, де нерозум вже дійшов до межі. Люди нормальної сексуальної орієнтації приймають все аж до останнього гачечка!

Якщо чоловікам сказати, що модно не голитися три дні, вони перестають голитися і стають схожими на покійного Арафата. Якщо сказати, що піджак повинен бути на три розміри більшим (чи меншим), що надто довгі рукави можна заковувати до ліктя — будуть робити й це. Скажи їм, що сорочка повинна бути дво-, а то й триколірною — одягнуть.

І чим гірше поєднання кольорів — тим краще. Звели їм натягнути мішкуваті, надто довгі штани і підперезатися паском на десять сантиметрів нижче талії, щоб було видно труси, — погодяться. Або штани мають бути вузькими, як жіночі колготки, і ледь з'являти кісточок. Залюбки будуть носити.

Чи ось геніальна ідея: нехай всі (тобто ми) одягнуться в найдешевші робочі штани — наприклад, джинси. Але платити за них треба більше, ніж за дорогі штани. А якщо вони (тобто ми) на це клонуть, нехай повірять і в те, що порвані чи линяві джинси кращі за цілі і нові. І нехай же носять краватки з футболками. А футболки треба купувати за цінами, що перевищують вартість найдорожчих сорочок.

Ось така змова. І говорити про неї можна довго. То, може, настав час їй протистояти? Хоча би здоровим глуздом.

Дорогі брати і сестри в Господі, шановні наші читачі!

Передплата-2014 розпочалася. Просимо подбати про замовлення на наступний рік для своєї церкви.

Умови передплати не змінилися. Як і торік, вартість пересилання одного примірника становитиме — 60 грн. за рік.

Вартість пересилання від 19 (0,5 кг) до 78 (2 кг) примірників залежатиме від кількості примірників — з розрахунку 3 грн. (три гривні) за примірник.

Рекомендована кількість замовлення:

19 примірників (0,5 кг) — 684 грн.

38 примірників (1 кг) — 1368 грн.

78 примірників (2 кг) — 2808 грн.

Проте ви можете замовити будь-яку кількість примірників.

Кошти можна переказати на рахунок: 26002000007923 у ПАТ «Укрсоцбанк», МФО 300023, код 20559726 (з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «За євангельську віру»);

або поштовим переказом на адресу місії: місія милосердя «Добрий самарянин», вул. Мочульського, 1, Івано-Франківськ, 76002

(з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «За євангельську віру»).

Примітка. Місія випускає, окрім часопису «За євангельську віру», газету «Вірую». Щоб не виникло непорозумінь, просимо обов'язково вказувати назву видання, яке замовляєте. Божих благословень вам!

Редакція.

ПАКИСТАН: ПЕКЛО ДЛЯ ХРИСТИЯН

З 1986 року в Пакистані діють закони, які дозволяють засудити до смертної кари християн, індусів та представників інших немусульманських меншин за звинуваченням в «богохульстві».

Трагедію, що сталася 3 грудня минулого року, не помітила більшість західних ЗМІ: християнку шведського походження Еммі Баргетт, що служила місіонеркою в Пакистані протягом 40 років, жорстоко розстріляли ісламісти. Її єдина провина полягала в тому, що вона намагалася допомогти молодим пакистанкам продовжити навчання...

На підставі ісламських законів до страти було засуджено Азію Бібі. За те, що вона пила з «мусульманського колодязя», її звинуватили в «оскверненні ісламу». Губернатор провінції Пенджаб Салман Тасір, який дозволив собі критично відізнатися про цей процес, був убитий.

Після вбивства Салмана Тасіра від рук ісламістів загинув колишній міністр у справах меншин християнин Шабхаз Бхатті, який також захищав Азію Бібі і вимагав скасування закону про богохульство.

Пакистан давно зарекомендував себе любителем подвійних стандартів і незмінно очолює список країн, де меншінам доводиться найважче. «Нечестивці» не можуть розраховувати ні на правосуддя, ні на солідарність своїх друзів-мусульман. Християни не можуть звести церкву або відреставрувати її без дозволу влади, а та зазвичай відповідає на запити відмовою. Християни не можуть відкрито говорити про своє віросповідання і зобов'язані ходити на уроки Корану в школі. Дівчата, яких гвалтують і викрадають, не можуть подати заяву проти мучителів.

У БРИТАНІЇ ТРИ ЧВЕРТІ ЗАСУДЖЕНИХ ЗА ТЕРОРИСТИЧНУ ДІЯЛЬНІСТЬ — МУСУЛЬМАНИ

Мусульмани становлять 5% населення Великобританії і 73% — засуджених до тюремного ув'язнення за звинуваченням у терористичній діяльності.

Соціологи припускають, що насправді число засуджених за тероризм мусульман має бути ще більшим, оскільки частина злочинців, які не заповнили графу «релігія», можуть виявитися мусульманами. Згідно зі статистичними дослідженнями, число мусульман у Великобританії з 2001 р. зросло на 75%.

№ 12 (111) Виходить щомісяця
ГРУДЕНЬ 2013 р.

Адреса редакції:
**76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com**

**Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.**

Газета віддрукована в
Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726